

LŪGŠANU NEDEĻA 2017
LUGŠANU NEDEĻA 2017

VIEŅĪGI ŽĒLASTĪBĀ



Par šo īpašo izdevumu

Šogad ir protestantu reformācijas 500. gadadiena. Reformācijas rezultātā daudzi pirmo reizi mūžā dzirdēja pestīšanas caur Kristu labo vēsti. Gaisma izplatījās ne tikai caur lielo reformatoru mācībām, bet caur pašu Dieva Vārdu, jo Bībele kļuva pieejama cilvēkiem saprotamā valodā, un tiem bija iespēja pašiem personīgi iepazīt tās patiesības.

Ir tikai loģiski, ka mūsu 2017. gada Lūgšanu nedēļas lasījumu galvenā tēma ir “Kristus – mūsu Taisnīgums”, jo tiešām: “Nav pestīšanas nevienā citā; jo nav neviens cits vārds zem debess cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana” (Apd 4:12).

Elena Vaita kādā Ģenerālkonferences sesijā precīzi definēja šo ideju, sakot: “Vienīgais, kā cilvēki varēs palikt nelokāmi lielajā cīņā, ir būt ieskaņotiem Kristū un balstīties uz Kristu. (..) Dvēseles izsalkumu spēj remdēt vienīgi mācības par krustā sisto Kristu, Kristu kā mūsu taisnīgumu. Nodrošinot cilvēku ieinteresētību šajā galvenajā patiesībā, sirdī iemājo ticība, cerība un drosme.”

Šonedēļ es jūs iedrošinu ne tikai kavēties pārdomās par šo īpašo lasījumu tematiem, bet arī pavadīt laiku, studējot Dieva Vārdu un lūdzot. Papildus šiem lasījumiem ir pieejami arī lasījumi bērniem.

Lai Tas Kungs mūs svētī, kad mēs kā vienota pasaules draudzes ģimene sapulcēsimies, lai kopīgi studētu un lūgtu šajā nozīmīgajā pasaules vēstures brīdī.

Teds N. C. Vilsons, prezidents
Septītās dienas adventistu draudze



Par autoriem



Hanss Johans Heincs (*Hans Johann Heinz*) ir dzimis Vīnē, Austrijā un studējis teoloģiju *Seminaire Adventiste du Saleve*, kas atrodas Kolonžā – Francijā. Pēc studijām četrus gadus strādāja par mācītāju Vīnē. No 1957. gada 21 gadu pasniedza lekcijas Bogenhofenas garīgajā seminārā (*Seminar Schloss Bogenhofen*) (tostarp septiņus gadus bija tā direktors). Pēc doktorantūras studijām Endrjūsa Universitātē no 1982. līdz 1995. gadam kalpoja Darmštātē (Vācijā) kā Marienhohes semināra (*Seminar Marienhöhe*) dekāns. Viņš ir vairāku grāmatu, kā arī rakstu par teoloģiju un draudzes vēsturi autors. Viņa doktora disertācijā “Taisnošana un nopelni” runāts par Romas katoļu nopelnu saistībā ar doktrīnas par bībelisko taisnošanu ticībā pretrunām un konfliktiem. Heincs kopā ar sievu Luizetu bauda aktīvas vecumdienas Bogenhofenā (Austrijā).



Lasījumu bērniem autori ir Gerijs Vāgners un viņa sieva Dīna Barteļe-Vāgnere. Gerijs ir Ņujorkas konferences mācītājs. Dīna savas komunikācijas prasmes izmanto, strādādama par redaktori Ģenerālkonferences adventistu kapelānu kalpošanas nodaļā. Viņi ar nepacietību gaida sava Glābēja, Jēzus Kristus, drīzo atgriešanos.

PIRMAIS SABATS

Dieva vārds, mūsu ticības pamats

Autors: Teds Vilsons

No pirmā acu skatiena nelielā cilvēku grupa atgādināja parastu bērņu procesiju: baznīcas pārstāvji, ziņkārīgi garāmgājēji un kaprači. Vienīgi nebija zārka un mirušā.

Dīvaines un dūsmīgas bēres

Procesijai ieejot Svētās Marijas baznīcas kapsētā Latervortā (Anglijā), gaisā virmoja priecīgi satrauktu gaidu un atriebības vēsmas. Beidzot, 43 gadus pēc lielā ķecera Džona Viklifa nāves, viņš saņems pelnīto sodu. Sasnieguši kapa vietu, kaprači dedzīgi ķērās pie darba, rokot aizvien dziļāk un dziļāk, līdz lāpstas atdūrās pret koku. Atrāvuši zārka vāku, sanākušie lielā steigā meta Viklifa pīšļus ugunskurā.

Tā kā pāvests Džonu Viklifu nevarēja sodīt un izpildīt nāvessodu viņa dzīves laikā, klātesošie izmantoja iespēju to darīt pēc viņa nāves. Kad Džona Viklifa kauli pārvērtās pelnos, lepnie prelāta pārstāvji sabēra pelnus traukā un izkaisīja netālu tekošajā Sviftas upē, cerot izdzēst jebkādas šā vīra vai viņa darba pēdas.

Kāpēc šāds naidis? Kāpēc šāda dzēlība? Tāpēc ka Džons Viklifs uzdrīkstējās apstrīdēt pāvestu, sludināja pret liekēžiem brāļiem, bet vislielākais viņa pārkāpums bija Bībeles pārtulkošana angļu valodā, tā sniedzot cilvēkiem iespēju pašiem lasīt Dieva Vārdu viņu dzimtajā valodā. Priesteri, bīskapi un pāvests apzinājās, ka Dieva Vārda gaisma izdzenās tumsonību, kuras aizsegā viņi uzturēja savu korumpēto varas sistēmu.

“Bet cilvēka kaulu sadedzināšana nemazināja viņa dzīves atstāto ietekmi,” gad-

simtiem vēlāk rakstīja teologs un vēsturnieks Džons Taunzens. “Kā Džons Fokss savā grāmatā rakstīja par mocekļiem: “Tie izraka un sadedzināja viņa kaulus, vēlāk tos izkaisīja ūdenī, taču tie nespēja iznīdēt Dieva Vārda un viņa doktrīnu patiesības auglus un tālāko izplatību. Tā redzama vēl mūsdienās.””

Lai gan Džons Viklifs tika sadedzināts pēc nāves, daudzi viņa sekotāji tika dzīvi sadedzināti uz sārta, viņiem tika nocirstas galvas, vai arī viņi tika noslīcināti – viņi kļuva par mocekļiem, jo ticēja Dievam un Viņa Vārdam.

Bībeles pieejamība visiem

Centieni nodrošināt Bībeli visās valodās neatslāba. Divsimt gadu pēc Viklifa dzimšanas, 1522. gadā, pazīstamākais reformators Mārtiņš Luters izdeva Jauno Derību vācu valodā. 1534. gadā pirmo reizi tika izdots viņa pilnais Bībeles tulkojums. To ar sajūsmu uzņēma visi vāciski runājošie zemnieki. Autoritātes nebija sajūsmā: “Gan garīdzniecība, gan laicīgās autoritātes veltīgi pūlējās aplāpēt šo ķecerību. Veltīgi tās ķērās arī pie tādiem līdzekļiem kā apcietināšana, spīdzināšana un zobens. Tūkstošiem ticīgo savu pārliecību apzīmogoja ar asinīm, tomēr darbs gāja uz priekšu. Vajāšanas tikai veicināja patiesības izplatīšanu.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 196. lpp.).

Kamēr Mārtiņš Luters atklāja Dieva Vārdu Vācijas iedzīvotājiem, Viljams Tindals sekoja Viklifa pēdās, apņēmības pilns nodrošināt jaunu Bībeles tulkojumu angļu valodā. Viklifs Bībeli tulkoja no latīņu valodas, taču V. Tindals izvēlējās tulkot no oriģinālvalodām – grieķu un ebreju. Anglijā viņa darbu uzņēma slikti, tāpēc Tindals aizbēga uz Vāciju, kur 1525. gadā tika izdots viņa Jaunās Derības tulkojums. Tas bija pirmais izdevums angļu valodā, kas tulkots no oriģinālās grieķu valodas.

Kontrabandas ceļā šis tulkojums tika ievests arī Anglijā, kur to ar prieku uzņēma angļu tauta, bet ienīda autoritātes. 1535. gadā, tulkojot Veco Derību, Tindals tika nodots. Pēc 500 ciešanu pilnām dienām cietumā viņš mira mocekļa nāvē – savažots ķēdēs tika sadedzināts uz sārta. Viņa iesāktā darbu pabeidza uzticami draugi, un Tindala pārtulkotās Bībeles pilnā versija tika publicēta vairākus gadus pēc viņa nāves.

Reformatora degsme

Kāpēc daudzi cilvēki pacietu šādas sāpes un ciešanas, pat nāvi, lai cilvēkiem nestu Dieva Vārdu? Tāpēc ka tie ilgojās, lai Dieva patiesību uzzinātu visi. Cilvēki, iepazīnuši Bībeles patiesības, noteikti saskatīs kraso pretrunu starp Dieva Vārdu un priesteru mācīto. Patiesība viņus atbrīvotu no bailēm, kādās tos turēja institucionālā baznīca.

Arī Elenai Vaitai piemita tāda pati dedzība kā reformatoram, un viņa vēlējās, lai

Svētie Raksti būtu pieejami ikvienam. Viņa rakstīja: “Bībele netika sarakstīta tikai mācītājiem un skolotiem cilvēkiem. Katram vīrietim, sievietei un bērnam pašam jāspēj lasīt Bībeli. Nepaļaujieties uz mācītāju, ka viņš to lasīs jums priekšā. Dievs ar Bībeli uzrunā katru no jums personīgi. Nabadzīgajam tā vajadzīga tikpat ļoti kā bagātajam un neizglītojam – tikpat ļoti kā skolotajam. Kristus savu Vārdu ir padarījis tik vienkāršu, ka tas saprotams ikvienam.” (E. Vaitas 12. manuskripts, 1901. gada 7. februāris)



Vadoties pēc protestantu principa – pieņemt parastu Bībeles lasīšanu un ļaut tai pašai sevi paskaidrot –, lielākā daļa mūsu pamatpatiesību – sabats, mirušo stāvoklis, svētnīca un izmeklēšanas tiesa – tika iedibinātas un skaidri definētas jau 1863. gadā, kad oficiāli tika organizēta un dibināta Septītās dienas adventistu draudze.

Komentējot šādu pamatpieeju Bībeles studēšanai, E. Vaita rakstīja: “Draudzes vecākais Edsons, kā arī citi dedzīgie, cēlie un patiesie bija starp tiem, kas pēc 1844. gada meklēja patiesību kā apslēpto dārgumu. Es ar viņiem tikos, un mēs kopīgi no sirds studējām Bībeli un lūdzām. Mēs bieži līdz vēlai nakts stundai, dažkārt pat visu nakti nodevāmies lūgšanām pēc gaismas un Vārda studēšanai. Atkal un atkal šie brāļi kopīgi pulcējās, lai studētu Bībeli, izprastu tās nozīmi un būtu gatavi to mācīt citiem.” (*Selected Messages*, 1. gr., 206. lpp.)

Kritisks skats

Šodien daudzi noraida “vienkāršu Bībeles lasīšanu”, jo, viņuprāt, Bībele jālasa kritiski, lai patiesi izprastu, kuras Dieva Vārda daļas ir aktuālas arī mūsdienās, divdesmit pirmajā gadsimtā. Viņi tā vietā, lai salīdzinātu tekstu ar tekstu, cilvēcisko gudrību nostāda kā tiesnesi, kam jāizšķir, kas ir un kas nav aktuāli.

Viena no mūsu kā septītās dienas adventistu lielākajām cīņām ir par Bībeles autoritāti.

Atcerēsimies, ka Svētie Raksti ir mūsu vienīgais nodrošinājums, un mums jācenšas uzticīgi sekot vēsturiski bībeliskai Svēto Rakstu interpretācijas metodei, proti, ļaujot Bībelei pašai sevi skaidrot rindu pēc rindas, ideju pēc idejas.

Paturiet prātā šīs norādes par Bībeles pieņemšanu: “Dievs saviem sekotājiem prasa vairāk, nekā lielākā daļa apzinās. Ja nevēlamies savas cerības par debesīm veidot uz viltus pamatiem, mums jāpieņem Bībele tāda, kāda tā ir, un jātic, ka Tas Kungs domā to, ko saka.” (Elena Vaita *Testimonies for the Church*, 5. sēj., 171. lpp.).

Bībeles studēšanas metodes

Septītās dienas adventistiem ir oficiāls dokuments, kurā norādīts, kā studēt Bībeli. Par šo dokumentu nobalsoja un to pieņēma ikgadējā Ģenerālkonferences Izpildkomitejas konferencē, kas norisinājās Brazīlijā – Riodežaneiro. Tas adresēts visām Septītās dienas adventistu draudzēm, un tā mērķis ir sniegt Bībeles studēšanas vadlīnijas. Tajā ir aplūkotas divas Svēto Rakstu studēšanas metodes:

“Vēsturiski kritiskā metode mazina nepieciešamību ticēt Dievam un ievērot Viņa baušļus. Turklāt, tā kā šāda metode neuzsver Bībeles kā inspirētas grāmatas dievišķo elementu, kā arī apšaubā un nepareizi tulko apokaliptisko pravietojumu un Bībeles eshatoloģiskās sadaļas, mēs aicinām Bībeles studentus adventistus nepaļauties uz pieņēmumiem un no tiem izsecināmiem atzinumiem, kas saistīti ar vēsturiski kritisko metodi.

Pretstatā vēsturiski kritiskajai metodei mēs uzskatām, ka ir lietderīgi izmantot tādus Bībeles studēšanas principus, kas atbilst Svēto Rakstu mācībām, kas saglabā to vienotību un kuru pamatā ir atziņa, ka Bībele ir Dieva Vārds. Šāda metode mums palīdzēs gūt labu un bagātu pieredzi kopā ar Dievu.” (*Methods of Bible Study*, <https://www.adventist.org/en/information/official-statements/documents/article/go/-/methods-of-bible-study/>) Dievs mums ir devis dievišķo mandātu kļūt par Viņa Vārda sargiem, jo tā ir pierādīta patiesība un tā maina cilvēku dzīvi. Pasauli pārņēmusi eksistenciāla uzvedība – cilvēki visu uzskata par relatīvu, bet tā tas nav! Pastāv arī absolūtais, un tas ir atrodamš Dieva Vārdā un mūsu uzticīgajā sekošanā Viņa Vārdam.

Izbrīvējiet laiku Dieva Vārdam

Mēs dzīvojam pasaules gala laikā, kad kristietība bieži vien izpaužas kā kaut kas virspusējs un neīsts. Sātans mēģinās darīt visu iespējamo, lai novērstu mūsu uzmanību no Bībeles un tās patiesības. Tikš izmantoti visi iespējamie līdzekļi – plašsaziņas līdzekļi, izklaides, darbs, mūzika, nesaskaņas un iekšējās cīņas, viltus mācības, problēmas ģimenē, ekonomiskas grūtības – viss, kas laupīs laiku, kuru varētu pavadīt, studējot Dieva Vārdu.

Bet tagad ir laiks, kad Bībele jālasa katru dienu. Dieva Vārds ir neizsakāmi svarīgs, jo tas mūs nostāda aci pret aci ar Jēzu Kristu. Tas māca, ka pestīšana ir iespējama, vienīgi pilnībā paļaujoties uz Viņu. Bībele stāsta par Viņa dzīvi un nāvi, augšāmcelšanos un kalpošanu mūsu labā Vissvētākajā vietā. Tā mums atgādina, ka sabats ir Kristus īpašais zīmogs un derība ar ļaudīm, kas ievēro baušļus. Tā apstiprina mūsu ticību un cerību drīzai un nozīmīgai mūsu Glābēja Kristus otrajai atnākšanai. Tā mums palīdz apzināties, ka kalpojam Dievam, kurš nekad nepievils un kura draudze uzvarēs cīņā pār ļauno.

Šodien ir īstais laiks veidot pilnīgu ticību, paļāvību un uzticību Dieva Vārdam. Mēs zinām, ka tuvojas laiks, kad nevarēsim paļauties uz savām maņām, ka parādīsies gandrīz visu aptveroši maldi, kas būs tik vilinoši, ka pat “pieviltu, ja iespējams, arī izredzētos” (Mt 24:24).

Tagad ir īstais laiks

Tuvojas vētra, un tagad ir īstais laiks celt savu namu uz Dieva Vārda stiprās klints. Jēzus mūs pamācīja, kā sagatavoties: “Tāpēc ikviens, kas šos Manus vārdus dzird un dara, pielīdzināms gudram vīram, kas savu namu cēlis uz klints. Kad stiprs lietus lija un straumes nāca un vēji pūta un gāzās šim namam virsū, nams tomēr nesabruka; jo tas bija celts uz klints.” (Mt 7:24, 25) Mūsu ticības pamatā ir jābūt mūžīgā Dieva Vārdam. Uzticīgi glabātā un mocekļu asins apzīmogatā Bībele pārvar laika un kultūru robežas. Tā ir Dieva dzīvais Vārds, un Svētā Gara vadībā mēs varam atrast atbildes, pēc kurām šodien ilgojamies.

Jautājumi pārdomām:

Kādu vēsturiski nozīmīgu faktu jūs saskatāt stāstā par Viklifa kaulu dedzināšanu?

Kā varam uzlabot Bībeles studēšanas metodi, lai iegūtu pēc iespējas labāku rezultātu?

Ko nozīmē vārdi “tuvojas vētra”? Kā mēs tai gatavojamies?

Evaņģēlija mācīšanās

Reiz Mārtiņa Luterā miermīlīgajam līdzgaitniekam reformatoram Filipam Melanhtonam draugi vaicāja, kāpēc viņš atbalsta Luteru un seko viņam, ja Luters, par spīti savām vadības prasmēm, mēdza būt arī diezgan stūrgalvīgs, valdonīgs un nepieklājīgs. Melanhtons, kurš reformācijas laikā bija atzīts zinātnieks, atbildēja vienkārši, bet skaidri: “Es no viņa iemācījos evaņģēliju.”

Pateicoties Luterā un reformācijas ietekmei, evaņģēlijs mūsu ēras sākumā atgriezās kristīgās ticības centrā. Runājot apustuļa Pāvila vārdiem: “Es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic.” (Rm 1:16) Šī apustuļa sniegtā definīcija ietver piecus būtiskus aspektus:

Evaņģēlijs

Šis vārds nozīmē ‘labā vēsts’, ‘prieka vēsts’, ‘uzvaras vēsts’. Tas ir “Dieva evaņģēlijs” (Rm 1:1), jo nāk no Dieva, un Dievs ir tā centrā. Bet tas ir arī “Kristus evaņģēlijs” (Rm 15:19) – Jēzus no Nācaretes, dievišķā Mesijas, upura un izpirkuma nāves vēsts šai pasaulei. Šī vēsts runā arī par Viņa uzvaru pār nāvi, par Viņu kā starpnieku starp Dievu un Viņa ļaudīm, kuri joprojām dzīvo un cīnās šajā pasaulē, kā arī par Viņa gaidāmo atgriešanos un lielā darba noslēgumu. Evaņģēlijs mūs mierina, ka pēc dzīves šajā grēcīgajā pasaulē Kristus atgriezīsies, lai visu mainītu.

Evaņģēlijs ir cilvēces pamatproblēmas risinājums: “Evaņģēlijs ir vienīgais pretlīdzeklis pasaules grēkam un mocībām.” (Elena Vaita “Dziedināšana”, 141. lpp.)

Dieva spēks

Evaņģēlijam piemīt radošs spēks, jo tas ir Dieva Vārds. Cilvēku vārdiem nepiemīt

šāds radošs spēks, tie mēdz būt kā tukšas skaņas. Dievam runājot evaņģēliju, Viņa teiktais piepildās: visi, kas tam tic, tiek glābti.

Pestīšana

Pestīšana nav filozofisku diskusiju, teoriju vai no grāmatām iegūtu zināšanu rezultāts. Pestīšana no briesmīgās vainas izjūtas un dzīves īslaicīguma ir dievišķas rīcības un dievišķas piedošanas rezultāts, un to nevar panākt ar cilvēku vārdiem vai prātulām. Luters to dēvēja par apbrīnojamu komerciju, brīnišķīgu apmaiņu vai aizstāšanu.

Dievs caur Kristu pie krusta mainījās vietām ar pasauli (2kor 5:19). Viņš uzņēmās grēciniekiem paredzēto sodu. Viņš pārņēma mūsu soda nastu, mums pretī sniedzot savu taisnīgumu (21. pants). Viņš kļuva vājš, mums pretī sniedzot savu spēku (2kor 12:9). Viņš kļuva nabags, mums pretī dodot savu bagātību (2kor 8:9). Viņš bēdas aizstāja ar slavu, ciešanas ar prieku un sevi iztukšoja (Flp 2:7), lai mums varētu pie-derēt viss (2kor 6:10).

Evaņģēlijs visiem

Evaņģēlija brīnumi ir domāti visiem, nevis kādai konkrētai tautai, dzimumam vai sabiedrības slānim.

Pateicoties Damaskas pieredzei, apustulis Pāvils, kurš iepriekš ļoti lepojās ar savu izcelsmi un farizejisko paštaisnumu (Flp 3:4–6), kļuva par draugu pagānu tautām, kuras pārstāvēja daudzi viņa līdzgaitnieki kristieši. Tie bija viņa “prieks un vainags” (Flp 4:1). Viņaprāt, Kristus ciešanas un nāve cilvēces labā (1Tim 2:6) dzēsa visus nacionālos, sociālos vai dzimuma aizspriedumus (Gal 3:26–28). Evaņģēlijs nojauc visas robežas, radot pārnacionālu kopienu.

Caur Kristu visdažādākie cilvēki ar atšķirīgu izcelsmi, izglītības līmeni un pieredzi tiek apvienoti un kļūst par vienu – Dieva ģimeni: “Kristus nojauc starpsienas un aizspriedumus, kas šķir tautas; Viņš māca mīlēt visu cilvēces ģimeni.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 823. lpp.) Galvenais ir tas, ka visi cilvēki kļūst par Dieva bērniem. Kristus mūs vieno ne vien horizontālajā, bet arī vertikālajā līmenī: Viņš, upurējot sevi nāvei, atjauno cilvēces saikni ar Dievu. Kā?

Caur ticību Kristū

Pāvils, runājot par ticēšanu, nedomāja fantazēšanu, iedomāšanos vai pat piekrišanu kādiem noteiktiem apgalvojumiem. Ticēšana Svētajiem Rakstiem – tolaik Vecajai Derībai – nozīmē stingri piekerties un būt uzticīgiem. Jaunajā Derībā ticība nozīmē uzticību un uzticēšanos. Uzticoties un stingri turoties pie Kristus pestīšanas

apsolījuma un paliekot tam uzticīgi, mēs saņemam pestīšanu – grēku piedošanu, Dieva pieņemšanu, dzīves atjaunošanu un mūžīgo dzīvību. “Ļaunos” jeb grēciniekus izglābj viņu uzticēšanās Dievam, kurš tos pasludina taisnotus caur Kristu (Rm 4:5), nevis viņu pašu reliģiskie sasniegumi (“darbi”). Grēcīgo taisnošana Dieva priekšā notiek vienīgi ticībā, un to ne mazākā mērā neietekmē likuma kalpība (Gal 2:16).

Baznīcas pārstāvji ticēja, ka Baznīca gadsimtu gaitā bija saglabājusi evaņģēliju, tāpēc bija tā tiesiskie tulkotāji un pasniedzēji. Daudzi, kas iedomājās pazīstam Pāvilu, bija aizmirsuši viņa vēsts būtību. Tā laika kristīgo pasauli bija pārņēmusi “taisnošanas caur darbiem” pārliecība, kas apustuļa sludināto žēlastību ticībā pārvērtā par neuzkrītošu “ticību caur darbiem”. Sinagogu burta kalpības, grieķu vērtību mācību un romiešu jurisprudences ideju attīstības ietekmē grēcinieku taisnošanu ticībā aizstāja nerimstošas pūles un darbi, jo cilvēki nekad nevarēja justies droši un zināt, vai ir izdarījuši pietiekami, lai nopelnītu sev pestīšanu. Tolaik bija arī šīs nostājas pretinieki, taču vai nu viņi paši nespēja pietiekami skaidri formulēt savu viedokli, vai arī neviens viņu teikto neņēma vērā.

Sešpadsmitā gadsimta reformatori no jauna atklāja apustuļu vēsti un sāka sludināt Pāvila mācīto: “No ticības taisnais dzīvos.” (Rm 1:17) Kristīgā pasaule atskārta, ka kristiešu vienīgais spēks un spozme meklējama tikai un vienīgi Jēzū Kristū.

Jautājumi pārdomām:

Kā evaņģēlijs ir mainījis jūsu dzīvi? Ko jūs no tā esat ieguvis?

Kādaī jābūt mūsu saskarsmei ar cilvēkiem, kuriem piemīt zinātniskā domāšana, lai parādītu, ka arī viņiem ir nepieciešams evaņģēlijs?

Kāds ir taisnošanas ticībā vēsts dziedinošais efekts mūsu dvēselēs?

Kas evaņģēlijā varētu šķist saistošs gan jauniem, gan veciem cilvēkiem, lai tos pievērstu kristīgās ticības nozīmīgumam?

PIRMDIENA

Mūsu ticības pamats

Doktrīna par taisnošanu ticībā ir reformācijas stūrakmens. Mārtiņš Luters, atskārtis brīnišķīgo apsoltījumu par grēcinieku taisnošanu ticībā caur paļāvību krustā sistajam Kristum, jutās tā, it kā būtu jau nonācis paradīzē.

Luters, būdams mūks, priesteris un teoloģijas profesors, veltīja daudzus gadus, lai izprastu Pāvila teikto par evaņģēliju: “Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos.” (Rm 1:17) Viņš nepārtraukti domāja par šo frāzi. Viņa paša vārdiem runājot, viņš ienīda apzīmējumu “Dieva taisnīgums”, jo to izprata filozofiski, pamatojoties uz draudzes tēvu un zinātnieku sludināto, kā taisnīgumu, kuru Dievs pieprasa cilvēkiem, bet kuru cilvēki nespēj izpildīt, tā pakļaujot sevi Dieva bargajai tiesai.

Sastapšanās tornī

1545. gadā, gadu pirms savas nāves, bijušais augustīniešu mūks un vēlākais reformators atkal kavējās pārdomās par savas dzīves, ticības un darbības pagrieziena punktu. Šis pagrieziena punkts bija atskārsme, ka “Dieva taisnīgums” ir nevis prasība, bet dāvana: pasīvā taisnošana, ko Dievs piešķir katram, kurš tic Kristum. Saskaņā ar Lutera teikto viņš to saprata, atrodoties Vitenbergas Melnā klostera tornī. Viņš to aprakstīja, sakot: “Svētais Gars man šajā tornī atklāja Svēto Rakstu nozīmi.” (*Martin Luther, Tischreden*, 3, 3232c.)

Taisnošana bībeliskajā kontekstā

“Izglāb mani pēc Tavas taisnības!” (Ps 31:2) Jau Vecajā Derībā Dieva taisnīgums

ir taisnošana, kas glābj grēciniekus. Kad Abrahams saņēma apsoliĶumu par saviem pēcnācējiem (1 Moz 15:5), viņš nebija kāds pārcilvēks, bet gan tāds pats grēcinieks kā ikviens no mums. Bet, tā kā viņš ticēja Dieva apsoliĶumam, Dievs to viņam pie-skaitīja kā taisnošanu (6. pants). Tas nozīmē, ka Dievs Abrahamu uzskatīja par “taisnu” viņa uzticīgās ticības dēļ. Tāpat kā “bezdievis” Bībelē nenoziē ateistu mūsdienu izpratnē, bet gan vienkārši “grēcinieku” (Ps 1:2; Sal. pam. 11:31), arī “taisns” nenoziē “bezgrēcīgu”, bet gan “ticīgu” (sk. Hab 2:4). Šī atziņa palīdzēja apustulim Pāvilam nonākt pie secinājuma, ka pat Vecajā Derībā cilvēki tika taisnoti nevis caur darbiem, bet ticībā (Rm 4:6–8). Tāpēc tikai un vienīgi Dievs var kādu “taisnot” vai “pasludināt par taisnu”: “Tas Kungs mūsu taisnība.” (Jer 23:6)

Taisnošana Bībelē ir reliģisks, nevis morāls vai politisks termins. Šajā pasaulē nav mazums cilvēku, kas ievēro valsts un valdības likumus, bet cilvēks, kas apgalvo, ka ir taisns Dieva priekšā, riskē nepiedodami kļūdoties, jo pat Vecās Derības psalmists atzina, ka Dieva priekšā “nav neviena taisna dzīvajo vidū” (Ps 143:2).

Tātad, ja cilvēks vēlas būt “taisns” Dieva priekšā, viņam nepieciešama Dieva taisnošana. Tāpēc psalmists rakstīja: “Izglāb mani pēc Tavas taisnības!” (Ps 31:2) Šī taisnošana galvenokārt ir pestīšanas taisnošana, nevis barga sodīšana.

Jaunās Derības gaismā tas nozīmē, ka Dievs, uzņemoties grēcīgās pasaules vainu un sodu (Jņ 1:29), izpērk vainu caur sava taisnīgā, bezgrēcīgā Dēla nāvi pie krusta. Šī upura dēļ Viņš var grēciniekiem piedot, tos pieņemt, iedvest viņos jaunu domāšanas un darbības virzienu, kā arī dāvat viņiem jaunas, taisnīgas pasaules apsoliĶumu (2Pēt 3:13). Tikai tie, kas šo dāvanu noraidīs, tiks pakļauti tiesāšanai un sodam par saviem grēkiem un pārkāpumiem (Ebr 10:29, 30).

Viņi nezināja

Vecās Derības pravieši nepārprotami mācīja, ka cilvēce nevar tikt glābta tikai ar pašu cilvēku centību un tikumiem (Jes 64:5). Cilvēku pestīšanai nepieciešams Dieva taisnīgums, ko var iegūt, pateicoties Viņa piedošanai un žēlsirdīgajai pieņemšanai. Šī patiesība pēc Vecās Derības laika tika pamatīgi saduļķota.

Šajā periodā mutiskās mācības, kas bija domātas, lai interpretētu un skaidrotu Bībeles tekstus, sāka uzskatīt par ekvivalentu atklātajam Dieva Vārdam. Tā Svētie Raksti apvienojumā ar mutiskajām tradīcijām kļuva par ticības pamatu. Likums jeb Tora tika papildināta ar dažādām norādēm, kā to pienācīgi ievērot un izpildīt, turklāt dažas šīs norādes pat aizstāja (Mt 15:1–6) un izmainīja (Rm 9:31, 32) vairākas būtiskas likuma norādes. Tas, kas sākotnēji bija paredzēts kā “instrukcijas dzīvei”, kļuva par veidu, kā iegūt pestīšanu. Šāds nepareizs priekšstats Jēzus laika farizeju vidū

sekmēja reliģisku formālismu (Mt 23:23), pat reliģisku augstprātību (Lk 18:9–14).

Apziņa par Dieva žēlastības nepieciešamību netika pilnībā izdzēsta, kā tas redzams Vecajā Derībā, taču aizvien vairāk tika uzsvērtā paša cilvēka darbu vērtība, uzskatot tos par veidu, kā izpirkt savus grēkus, kā arī iegūt labvēlību Dieva acīs.

Cilvēka dzīve kļuva par “verdžības nastu”, un farizeji centīgi izrādīja savu “dievbijību”, sevi slavinot, jo ticēja, ka viņu iedomātais taisnīgums kalpos kā “caurlaide uz debesu valstību” (sk. Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 204., 612., 409. un 309. lpp.).

Pazudusi cilvēce un mūsu mīlošais Dievs

Jēzus skaidri un nepārprotami noraidīja šādu doktrīnu. Viņš neatlaidīgi mācīja, sludināja un ar savu piemēru rādīja pilnīgi citādu Dieva un cilvēces attēlu. Viņš daudz dziļāk izzināja cilvēka būtību nekā Viņa laikabiedri. Cilvēks, kura sirdī valda “ļaunas domas” (Mt 15:19), nespēj izdarīt neko, kas Dieva acīs šķistu pieņemams. Tam ir nepieciešama radikāla atgriešanās un ticība evaņģēlijam (Mk 1:15). Taču pat cilvēkam, kurš kļuvis par mācekli, ir pilnībā jāpaļaujas uz Dievu, jo Dieva priekšā mēs vienmēr esam “garā nabagi” (Mt 5:3). Ar to, ko darām, sekojot Jēzum, nevar neko nopelnīt, bet šie darbi ir Viņa klātbūtnes dabīgie augļi (Lk 17:10).

Mūsu žēlsirdīgais Tēvs, Dievs, savus bērnus mīl ar nerimstošu mīlestību; Viņš vienmēr ir gatavs piedot un pieņemt atpakaļ nomaldījušās dvēseles (Lk 15:20–24). Mēs kā Viņa mācekļi tiekam aicināti strādāt un darboties, bet atalgojums, ko saņemam par savām pūlēm, nav kāda konkrēta samaksa, kuru varam pieprasīt, jo Viņš tāpat mums vienmēr dod vairāk, nekā esam pelnījuši (Mt 20:15). Dieva sniegtais apbalvojums nav kaut kas, ko Viņš mums būtu parādā, bet gan vēl viena Viņa labestības dāvana.

Mārtiņš Luters guva virsroka pār saviem pretiniekiem, jo ne tikai zināja, bet arī personīgi bija piedzīvojis šo patiesību. Izcīnījis daudzas cīņas ar sevi un tolaik valdošās teoloģijas uzskatiem, kā arī ar daudziem pretiniekiem, viņš nonāca pie atziņas, kam jābūt kristietības pamatā: “Taisnīgums nozīmē atzīt Kristu.” (*Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition*, 3. sēj., 439. lpp.)

Jautājumi pārdomām

Kā atšķiras plaši izplatītā izpratne par “taisnīgumu” no tā, ko Bībelē dēvē par “Dieva taisnīgumu”?

Kādā ziņā Dieva taisnīgums ir svarīgāks nekā pasaules taisnīgums? Kā mēs to vislabāk varētu izskaidrot saviem laikabiedriem – gan veciem, gan jauniem cilvēkiem?

Ar ko Jēzus izpratne par Dievu un cilvēci atšķīrās no Viņa un arī mūsdienu laikmeta izpratnes?

Taisnīgums: praktisks jautājums

Kas notiek pēc taisnošanas?

Ticība taisno, bet tā nedarbojas viena.

Pēc 1521. gada 18. aprīļa Mārtiņa Luteru sniegtās drosmīgās liecības imperatora, prinču un teologu priekšā, kuras laikā viņš neatteicās no saviem uzskatiem un mācības, imperatora spēņu svīta kļiedza: “Metam viņu ugunī!”

Luters atmeta ar roku un iekļiedzās: “Esmu jau tur bijis, esmu jau to pieredzējis!”

Kā izskatās taisnošana ticībā

“Tādēļ, ja kas ir Kristū, tas ir jauns radījums; kas bijis, ir pagājis, redzi, viss ir tapis jauns.” (2kor 5:17)

Dramatiskā reformācija pasaules vēsturē iezīmē skaidru izpratni, kas ir taisnošana ticībā. Lai gan Luteru neattaisnoja, viņš tiesas priekšā palika nelokāms. Arī mēs, nostājoties Dieva tiesas priekšā, varam stāvēt stingri un nelokāmi, jo Kristus ar savu pestīšanas darbu mūs ir attaisnojis. Ticībā mēs jau esam piedzīvojuši savu personīgo tiesu un esam “no nāves iegājuši dzīvībā” (Jņ 5:24).

Bet starp Dieva tiesu un cilvēku tiesu ir liela atšķirība: cilvēciskais tiesnesis spēj tikai attaisnot, bet Dievs spēj gan attaisnot, gan radīt no jauna. Dieva attaisnojošais spriedums ir radošs spriedums, kas dabīgo pārveido par garīgu personu: ticīgie kļūst par to, kas jau ir! Taisnoti tie turpmāk dzīvo taisnas dzīves. Reformatoram abi kopā nozīmēja taisnošanu tās pilnīgā nozīmē.

Šodien mēs runājam par “taisnošanu” (grēku piedošanu) un “svētošanu” (grēku

pārvarēšanu). E. Vaita rakstīja: “Kristieša dzīvi vienmēr vajadzētu piepildīt ticībai, uzvarai un priekam Dievā.” (“Lielā cīņā”, 477. lpp.) Tā brīnumaini sākas jauna dzīve.

Mēs ticībā pieķeramies Jēzum un pakļaujamies debesu vadībai. Kristus un Svētais Gars mūsos iedvesmo uz dzīvu un dinamisku garīgo dzīvi. Šāda dzīve ir saņemtās pestīšanas augli un liecība. Tā ir par godu Dievam un citu labumam, jo ticība, kā atzina arī reformators, ir dievišķs darbs mūsos, kas “deva varu kļūt par Dieva bērniem tiem, kas tic Viņa Vārdam, kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva” (Jņ 1:13).

Ticība “nogalina veco Ādamu un pārmaina mūsu sirdi, drosmi, prātu, kā arī citus spēkus, vienlaikus allaž klātesot Svētajam Garam. Ticībā ir kaut kas enerģisks, radošs, aktīvs un spēcīgs, kas padara neiespējamu nedarīt labu. Ticība nejautā, vai jāpaveic kaut kas labs, bet, pirms kāds pavaicā, tā jau to ir izdarījusi un turpina to darīt” (*Heinrich Bornkamm, Luther Vorreden zur Bible, 182. lpp.*).

Dzīve par godu Dievam

“Arī mēs dzīvotu atjaunotā dzīvē” (Rm 6:4).

Lai gan šī atjaunotā dzīve ir kā ticībā saņemtās pestīšanas sekas, tā tomēr ir nepieciešama, lai kristīgā dzīve būtu ticama un jēgpilna. Dievs caur savu pestīšanas darbu ne tikai piedod, bet arī pārmaina.

Lai gan Dieva priekšā mēs topam taisnoti, no brīža, kad sākam ticēt Jēzum, mēs visa mūža garumā mēģinām kļūt taisni. Šis process aizsāk Kristus valdīšanu pār ticīgā dzīvi. M. Luters sacīja, ka tas simbolizē jaunas radības sākumu. Kad ticīgais ir juridiski attaisnots, Kristus caur Svēto Garu viņā sāk darbu, lai katra tā dzīves diena būtu dievišķa eksistence.

Dievs ar grēciniekiem strādā kā “labais samarietis”, kurš izglāba aplaupītā un ievainotā vīra dzīvību. Tāpat kā samarietis nevilcinoties palīdzēja jūdam, arī Dievs nenovērš savu mīlošo skatu no tiem, kas ir ļoti tālu no Viņa (Rm 5:8). Dieva lielais mērķis ir viņus izglābt (10. pants). Tāpat kā samarietis darīja visu nepieciešamo un samaksāja, lai ievainotais tiktu pienācīgi aprūpēts, arī Dievs caur Kristu ir visu darījis un samaksājis, lai mēs būtu ar Viņu salīdzināti un tiktu Viņā atjaunoti (sk. 2kor 5:17, 19, 21).

Bet arī grēciniekam, tāpat kā ievainotajam, ir nepieciešams laiks, lai atveseļotos. Viņam nepieciešama izaugsme (2Pēt 3:18). Pat ja grēcinieks ir saņēmis piedošanu un sācis jaunu dzīvi, to aizvien ieskauj grēks (Rm 7:17; 1Jņ 5:19).

Pateicoties Svētā Gara darbam, kristieša dzīvē vairs nevalda grēks. Tas ir ticis uzvarēts (Gal 5:16). Tas nenozīmē, ka kristieši ir pasargāti no nerimstošās cīņas ar grēku (13. pants). Mēs šajā cīņā esam aicināti uzvarēt (1Jņ 2:1), un mūsu mieri-

nājums ir apziņa, ka Dieva piedošana nav vienreizējs piedāvājums, bet ir vienmēr pieejams tiem, kas savus grēkus nožēlo (1. pants; Ebr 7:25).

Luters spilgti aprakstīja šo saspringto stāvokli starp būšanu taisniem Dieva priekšā un vienlaikus cīņu ar grēku pasaulē. Izaugsme svētošanā ir progresīva, bet tā būs pabeigta tikai tad, kad ausīs ilgi gaidītās Tiesas dienas rīts: “Šajā dzīvē galvenais ir nevis būt taisniem, bet kļūt taisniem; nevis būt veseliem, bet kļūt veseliem; nevis būt, bet kļūt; nevis atpūsties, bet trenēties. Mēs vēl neesam sasnieguši galamērķi, taču tam tuvojamies. Ne viss ir pateikts un izdarīts, bet viss notiek un virzās uz priekšu. Tās nav beigas, tas ir ceļš. Dieva griba ir, lai mēs dienu no dienas kļūtu svētāki.” (*Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition*, 337., 355. lpp.).

Arī Elena Vaita izteica līdzīgas pārdomas, uzsverot, ka svētošana ir darbs un pieredze mūža garumā. Viņa rakstīja, ka cīņa ar grēku ir darbs, kas jāveic katru dienu no jauna, bet ticība sniedz uzvaru, kaut mūsu cīņa, kamēr vien dzīvojam virs šīs zemes, nekad nebeigsies (sk. *The Acts of the Apostles*, 560., 561. lpp.)

Rīcībā atklātā mīlestība

“Ticība, kas darbojas mīlestībā.” (Gal 5:6) Mēs apstiprinām, ka gan Dieva paludinātais taisnīgums, gan mūsu dzīves atjaunošana atkarīga no ticības Kristum. Apustulim Pāvilam šī ticība atklājās mīlestībā, un mīlestība savukārt atklājās darbībā.

Lai labāk izprastu, ko ticīgie saņem kā taisnošanas un svētošanas dāvanu, taisnošanu dažkārt pielīdzina 100 dolāru banknotei, ko tēvs iedod savam dēlam. Dēlam nevajadzētu paturēt naudu sev, bet šo banknoti iemainīt pret mazākiem nomināliem, lai ar šo dāvanu darītu labus darbus. Tāda ir svētošana jeb kā rakstīja Luters: “Kāpēc lai es no brīvas gribas ar dedzību un prieku un no visas sirds nedarītu visu iespējamo, lai Tēvam izpatiktu un liktu priecāties, ja Tēvs man ir piešķīris tik brīnišķīgu dāvanu? Tāpēc es sevi atdošu savam kaimiņam, tāpat kā Kristus ir atdevis sevi man; un šajā dzīvē darīšu visu, lai veicinātu sava kaimiņa labklājību, jo arī ticībā es priecājos par visu labo, kas man ir Kristū.” (*First Principles of the Reformation or The 95 Theses and the Three Primary Works of Dr. Martin Luther*, 127. lpp.)

Jautājumi pārdomām:

Kādu dāvanu Dievs mums pasniedz caur taisnošanu un svētošanu?

Kāda ir svētošanas un bezgrēcības saikne?

Ko svētošana nozīmē kristieša ikdienas dzīvē?

Svētošana nerada pestīšanu, bet tā ir nepieciešama tās liecība. Pārrunāji to.

TREŠDIENA

Dieva baušļi atklāj Dieva raksturu

Mēs darām, jo tādi esam kļuvuši.

Reformācijas priekšvakarā kristīgajā pasaulē valdīja enerģiska un izteikta reliģiozitāte. Lielākā daļa tā laika cilvēku bija ļoti dievbijīgi un uzticīgi Baznīcai. Diemžēl viņu dievbijība nebija novirzīta uz pareizā ceļa. To atzinuši pat katoļu vēsturnieki: “Lūgšanas, dzīve un mācības bija stipri attālinātas no Svētajiem Rakstiem un apustuļu mācītajiem ideāliem.” (*Joseph Lortz und Erwin Iserloh, Kleine Reformationsgeschichte*, 25. lpp.) Cilvēku reliģisko dzīvi nereti raksturoja formālisms un rutīna. Tikai Vācijas pilsētā Ķelnē vien katru dienu tika noturētas simtiem misu, bet pat lūgšanas netika izteiktas iedzīvotāju dzimtajā valodā, nemaz nerunājot par kādiem īpašiem dievkalpojumiem vai pasākumiem jauniešiem. Cilvēki apmeklēja klosterus, lai iegūtu gan sekulāru, gan garīgu drošību. Tolaik Vācijā mita ap 20 miljonu iedzīvotāju un apmēram 1,5 miljoni no tiem bija priesteri un mūki. Ticīgie tika mudināti nevis lasīt Svētos Rakstus, bet doties ilgstošos un mokošos svētceļojumos (piemēram, svētceļojumā uz Kristus svēto apmetni, kas atradās Vācijā Trīres pilsētā) vai apbrīnot un cildināt plašo relikviju kolekciju. Frīdriham III Gudrajam, kurš tolaik bija Lutera dzimtenes Saksijas kūrfirstes valdnieks, piederēja vairāk nekā 19 000 relikviju plaša kolekcija, kurā atradās tādi priekšmeti kā “siena no kūts, kurā piedzima Jēzus”, “zars no degošā krūma”, kā arī “Mātes Marijas krūts piena lāses”. Neviens nekad neuzdrošinājās apšaubīt šo relikviju autentiskumu.

Cīņa ar indulgencēm

Jēzus aicinājums darīt labus darbus (Mt 5:16) tika pavērsts tā, lai būtu krasā pret-runā ar evaņģēlija būtību. Jēzus piedeva cilvēkiem grēkus (Mk 2:5; Jņ 8:11) un lika dzīvot tālāk mierā, nevis apkrāva tos ar kādu papildu soda nastu. Turpretī viduslaiku teologi Jēzus žēlastību sludināja kā sarežģītu un noteikumiem noslogotu, kā arī uz darbiem vērstu sistēmu. Valdīja uzskats, ka cilvēks grēksūdzes laikā no priesterā var saņemt piedošanu, bet, lai tā būtu pilnīga, cilvēkam vēl bija jāveic vairāki nožēlas darbi, kas “atmaksātu” šo grēku. Par laimi, cilvēkus no šiem nožēlas darbiem mēdza arī atbrīvot. Tā izveidojās indulgences doktrīna, ar kuru varēja “atpirkties” no saviem grēkiem. Viduslaikos tika iedibināta sistēma, ka šādas indulgences varēja nopirkt, lai atbrīvotu mirušos, kas (it kā) atradās purgatorijā. Pēc reformācijas Romas Katoļu baznīca atteicās no indulgenču tirgošanas, taču vēl šodien šajā baznīcā pastāv izteikta indulgences doktrīna.

Reformācija radās kā šo cīņu un strīdu par “izpirkšanas darbu” un indulgenču likumību un patiesumu rezultāts. Tolaik pāvestiem bija nepieciešama nauda Romas Svētā Pētera Katedrāles celtniecībai, tāpēc viņi nekaunēdamies veicināja indulgenču tirdzniecību. Katoļu vēsturnieks Jozefs Lorcs to raksturoja kā skandalozu naudas biznesu. Viens no cienīgākajiem un atpazīstamākajiem indulgenču sludinātājiem un veicinātājiem bija dominikāņu priesteris Johans Tetcelis, kurš ticīgajiem apsoltāja: “Tiklīdz zelts ieripos šķirstā, atpestītā dvēsele iekļūs debesu valstībā.”

Tas ļoti sadusmoja jauno teologu Mārtiņu Luteru. Viņš savu sašutumu par kristīgās doktrīnas izkropļošanu pauda vēstulē Brandenburgas bīskapam un Maincas arhibīskapam Albertam: “Kristus nekad nav iedrošinājis vai licis sludināt indulgences doktrīnu. Viņa sludināšanas centrā bija evaņģēlijs.” (*Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition, Briefe*, I. sēj., 111. lpp.)

Saskaņā ar Luteru drauga Filipa Melanhtona teikto 1517. gada 31. oktobrī Luters nosūtīja šo vēstuli un pēc tam pie Vitenbergas baznīcas durvīm pienagloja dokumentu, kurā bija izklāstījis 95 tēzes par indulgencēm un grēku izpirkšanas darbiem. Pirmā tēze bija kā bumbas sprādziens: darbi nesimbolizē sodu par grēku; grēku nožēla ir pastāvīga un neatņemama kristieša dzīves sastāvdaļa. “Mūsu Kungs un Meistars Jēzus Kristus, sacīdams: atgriezieties no grēkiem, vēlas, lai visa ticīgā cilvēka dzīve uz zemes būtu atgriešanās no grēkiem.” (*Ludolph*, 20. lpp.)

Turi baušļus!

1520. gadā reformators rakstiski izskaidroja, kādiem jābūt kristiešu darbiem. Vie-

nīgie labie darbi ir tie, kurus pieprasa Dievs, nevis cilvēki. Tam, kurš vēlas uzzināt, kādi ir šie labie darbi, jāieklausās Kristus teiktajā jaunajam cilvēkam Mateja 19:17: "Ja tu gribi ieiet dzīvē, tad turi baušļus."

Tie ir Desmit baušļi, nevis Baznīcas kanoni un tradīcijas. Lai šos baušļus ievērotu, vajadzīga Dieva dāvāta ticība, kas dos spēku tos izpildīt. Darbi bez Kristus ir miruši. Ticība bez darbiem kā tās sekām ir vienīgi izlikšanās: "Apvienojiet ticību un labos darbus, lai visa kristīgā dzīve pilnībā un vienlīdzīgi iekļautu abus šos aspektus." (*Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition*, 12. sēj., 289. lpp.) Labie darbi ir patiesas ticības liecība un apliecinājums. Ticība izpaužas mīlestībā, savukārt mīlestība – turot Dieva dotos baušļus.

Tādējādi kristieši dzīvo "bauslībā, bet bez bauslības". "Bez bauslības", jo bauslība nenotiesā ticīgos Kristū; "bauslībā", jo tā ir spēkā arī kristiešiem. Bauslība ir domāta, lai mēs atpazītu grēku (Rm 3:20) un, Svētā Gara motivēti un apgaismoti, mainītu savu darbības virzienu, tuvinoties Dieva Gribai (Rm 8:4; Ebr 8:10).

Arī Elena Vaita rakstīja, ka bauslība mūs neizglābs. Bet kristiešiem, jūtot, kā Dievs ar to uzrunā viņu sirdis, vajadzētu to ievērot un pildīt (sk. Elena Vaita "Sentēvi un Pravieši", 373. lpp.). Reformators, cīnīdamies ar savu laikabiedru "pretestību bauslībai", uzskatīja, ka daudzi viņa sekotāji izvēlēties tikai "patīkamo evaņģēliju", kurā grēka attaisnošana ir svarīgāka par grēcinieka taisnošanu. Viņš paredzēja, ka pienāks laiks, kad cilvēki dzīvos vienīgi saskaņā ar savām vēlmēm un apgalvos, ka Dieva nav (sk. *Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition, Deutsche Bibel*, 117. lpp.).

Dievs Adventes ļaudis aicina brīdināt pasauli par šīm briesmām un lūgt palikt uzticīgiem Dieva baušļiem. Viņš mums ir uzticējies īpašu, reformācijas vēsti – atjaunot, saglabāt un sekot Dieva baušļiem. Elena Vaita to aprakstīja kā pēdējo brīdinājuma vēsti pasaulei (sk. Elena Vaita *Evangelism*, 225. lpp.).

Jautājumi pārdomām:

Kāpēc kristiešiem ir svarīgi zināt savas uzvedības normas?

Kāda ir Dieva baušļu nozīme mūsu dzīvē? Kā mēs savā dzīvē varam piedzīvot "brīvību bauslībā" un "brīvību no bauslības"?

No kā M. Luters baidījās savas dzīves laikā? Vai viņa paredzējumi piepildījās? Kāds ir mūsu laika Adventes cilvēku uzdevums?

CETURTDIENA

Taisnošana ticībā šodien

Teoloģijas loma ikdienas dzīvē

Kristieši, atceroties par taisnošanas ticībā bibēlisko doktrīnu, piedzīvo atmodu un reformāciju. Tas notika arī tad, kad Mārtiņš Luters atjaunoja saikni ar apustuli Pāvilu, pārvarot vairāk nekā tūkstoš gadu laikā veidotās Baznīcas tradīcijas, un sešpadsmitajā gadsimtā aizsāka reformācijas kustību. 1738. gada 24. maijā, noklausījies M. Luteru "Ievadu Vēstulē romiešiem", Džons Veslijs aizsāka atmodas kustību Anglijā, kas kļuva par ievērojamu dzinējspēku Anglijas vēsturē.

1888. gada Ģenerālkonferences sesijā Mineapolisā ar atziņām par Kristus taisnīgumu tika pāršķirta jauna lappuse adventistu draudzes vēsturē. Pēc šī pagrieziena punkta tika izdotas vairākas Elenas Vaitas grāmatas, kuru centrā bija Kristus: "Ceļš pie Kristus", "Kristus līdžības" un "Laikmetu ilgas".

Laiku, kad kristieši vairāk koncentrējās uz saviem personīgajiem sasniegumiem, raksturo ievērojama garīgā lejupslīde. Jau otrajā gadsimtā pēc Kristus Pāvila mācība par taisnošanu ticībā vairs netika pareizi uztverta un īstenota. Viduslaikos viņa sekotāji bija mazākumā, un reformācijas priekšvakarā valdīja uzskats, ka Dievs cilvēka pūlēm pievienos savu žēlastību, ja cilvēks darīs visu, kas viņa spēkos. M. Luteram tas nešķita pieņemami, tāpēc viņš lekcijas par Vēstuli romiešiem laikā izsaucās: "Ak, jūs muļķi!" (sk. *Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition*, 274. lpp.)

Grēcinieku vai Dieva taisnošana?

Izvērtējot šos apstākļus mūsdienu reliģiskās situācijas kontekstā, tie šķiet maznozīmīgi. Mūsdienu teoloģijā taisnošanas doktrīnai ir otršķirīga loma. Tā tiek uztverta kā

uz konkrētu laika periodu attiecināma mācība, lai novērstu burta kalpību un farizejismu apustuļu laikmetā. Galu galā tā tiek minēta tikai divās no Pāvila vēstulēm, tāpēc kristīgajā pestīšanas doktrīnā tā ir sekundāra. Tā ir izzūdoša doktrīna, jo, kā tiek uzskatīts, vēsturiskais konteksts, kam tā tika domāta, šodien vairs nav aktuāls.

Vienīgais izņēmums mūsdienās valdošajam šķietamajam intereses trūkumam par šo tēmu ir ekumeniskā politika, 1999. gadā Pontifikālā kristiešu vienotības veicināšanas padome un Pasaules Luterāņu federācija parakstīja kopīgu deklarāciju, kurā panākta principiāla vienošanās par taisnošanas doktrīnu. Pāvests Benedikts XVI to nodēvēja par nozīmīgu pagriezienu ceļā uz kristīgo vienotību (sk. *Spectrum* 46, 2005. gada novembris, 12. lpp.). Kopš tā laika par šo dokumentu dzirdēts ļoti maz, jo daudzi komentētāji uzskata, ka tas ir pārāk vispārināts un cilvēki aizvien to uztver katrs pēc savas izpratnes.

Visbeidzot, vairums cilvēku, tostarp laicīgie cilvēki, vairs nemeklē žēlsirdīgu Dievu, ko meklēja Luters, bet apšaubā Dieva esamību. Valda uzskats, ka Dievam, ja Viņš vispār eksistē, vajadzētu attaisnoties par visām pasaulē valdošajām ciešanām un ļaunumu!

Protams, lielākā daļa laicīgo cilvēku nav agresīvi ateisti. Viņi drīzāk uzskatāmi par praktiskiem ateistiem, kuru mērķis nav cīnīties pret Dievu, bet vienkārši Viņu ignorēt, jo tie spēj dzīvot arī bez Viņa.

Mūsu izaicinājums

Kā mēs kā kristieši varam uzrunāt šādus cilvēkus un likt viņiem aizdomāties par evaņģēlija vēsti? Daudzi nezina, kas ir grēks, nemaz nerunājot par to, kāpēc tas ir noziegums pret Dievu (Ps 51:5–11). Viņi arī nezina, kā saņemt grēku piedošanu (1Jn 2:2) un ka papildītas dzīves neatņemama sastāvdaļa ir miers (Rm 5:1) un cerība (Tit 2:11–14), ko nevar atrast šajā pasaulē.

Lai gan cilvēkiem šķiet, ka viņu dzīvē nav vietas Dievam, horizontālajā līmenī viņus tomēr nomāc vainas apziņa. Konflikti ar līdzcilvēkiem, politiska un sociāla netaisnība, karadarbība, kā arī dabas iznīcināšana ir tikai daži no šīs vainas apziņas piemēriem.

Adventistu sludinātā kristīgā vēsts vairākos veidos var uzrunāt šo cilvēku apziņu.

Mēs atzīstam, ka atsvešināšanās no sevis un savas vides rodas no atsvešinātības no mūsu Radītāja Dieva. Apustuļa vēsts ir skaidri saprotama: “Nav neviena, kas saprot, neviena, kas meklē Dievu. Visi ir novirzījušies.” (Rm 3:11, 12) Mūsu pieredze ir liecība Svēto Rakstu patiesumam: “Vai var nēģeris mainīt savu ādas krāsu, un vai leopards var pārveidot savas ādas raibumus? Tad arī jūs varētu labu darīt, jūs, kas esat pieraduši pie ļauniem darbiem.” (Jer 13:23) Problēma ir nevis apstākļos, bet

pašos cilvēkos, jo tie nespēj sevi kontrolēt un atrast risinājumus šai pasaulei. Kā Jēzus sacīja un Pāvils apstiprināja: "Jo no sirds iziet ļaunas domas" (Mt.15:19), un katrs no mums ir "pārdots grēka varā" (Rm 7:14). Grēks pamatā nozīmē novēršanos no Dieva un pievēršanos radīšanai: mēs uzskatām, ka paši varam valdīt pār savu dzīvi. Šāda attieksme noved pie grēkošanas.

Kā rīkoties?

Šīs dilemmas vienīgais risinājums meklējams Jēzū Kristū, kura dzīve, nāve un augšāmcelšanās nodrošina pestīšanu gan tagad, gan nākotnē. Viņš dzīvoja šajā pasaulē, bet nebija no šīs pasaules. Viņš ir ceļš atpakaļ pie Dieva, jo Viņš kā Dieva Dēls ir paša Dieva atklāsme (sk. Jņ 14:6, 9).

Ja būsīm godīgi, atzīsim, ka cilvēciskie centieni sasniegt drosmīgu jaunu pasauli ir utopiska iedomā. Lai gan ir panākti milzīgi tehnoloģiski sasniegumi, piemēram, kodolenerģija, kosmosa pētījumi, digitalizācija, ideālā pasaule aizvien ir neaizsnie dzama. Grēcinieki nevar radīt kaut ko bezgrēcīgu! Tikai Dievs var mums apsolīt un dāvināt "jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājā" (2Pēt 3:13). Tas ir tas, uz ko Kristus sekotāji var cerēt un ko gaidīt.

Tas kristīgo pestīšanas doktrīnu pārvērš par neaizstājamu un vienmēr aktuālu iespēju mūsu bezpalīdzīgajiem un bezcerīgajiem laikabiedriem. Adventisti ir aicināti šo vēsti sludināt saviem līdzcilvēkiem. Vienīgi Kristū mēs varēsim rast mieru ar Dievu un cits ar citu. Viņa mīlestība piešķir dzīvei jēgu un dāvā cerību par pasauli, kurā valda taisnība! Elena Vaita rakstīja: "Septītās dienas adventistiem jābūt visaktīvākajiem no visiem kristiešiem, sludinot Kristu pasaulē!" (*Evangelism*, 188. lpp.).

Jautājumi pārdomām:

Kāpēc cilvēki nepievērš vairāk uzmanības grēcinieku taisnošanas doktrīnai?

Kas Septītās dienas adventistu draudzei nepieciešams, lai tā piedzīvotu atmodu? Kāds ir mūsu uzdevums šajā laikmetā?

Kas jums sniedz pārliecību un cerību šajā pasaulē, kurā cilvēki tic, ka paši var sevi izglābt, un kura atrodas tumša bezdibēna malā?

PIEKTDIENA

Vasara, kas nekad nebeigsies

Jēzus otrās atnākšanas gaidīšana

Reformācija sešpadsmitajā gadsimtā ir viens no lielākajiem cilvēces vēstures notikumiem. Vēsturnieki to uzskata par viduslaiku un moderno laiku šķeltni. Ticīgajiem protestantiem (tostarp adventistiem) tā simbolizē dievišķo iejaukšanos. Kristietībai un tās doktrīnai bija jānostājas atpakaļ ierindā ar bībelisko Vārdu, nevis cilvēku ieviestām tradīcijām. Tā ir plašās reliģiskās kustības, ar kuru tika pārtraukta “tumsotība”, būtība. Elena Vaita rakstīja, ka protestantismā “tiekl izcelts princips, ka visai cilvēku mācībai jāpakļaujas Svētajiem Rakstiem” (“Lielā cīņa”, 204.lpp.).

“Nāc, mīļā pēdējā diena!” (sk. *Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition, Briefe*, 9. sēj., 175. lpp.)

Šis nozīmīgais princips Mārtiņu Luteru padarīja par reformatoru ne tikai attiecībā uz jautājumu par cilvēka taisnošanu Dieva priekšā, bet arī atjaunoja agrīno kristiešu attieksmi pret Pēdējo dienu un gala laiku.

Viduslaikos kristieši ticēja Jēzus otrajai atnākšanai, bet tā viņos lielākoties iedvesa bailes un šausmas. Tā kā viņiem nebija pārliecības par drošu pestīšanu, pēc franciskāņu mūka Selano Tomasa teiktā, pasaules gals viņiem šķita kā atriebības un šausmu diena, kurā lielais tiesnesis spriež bargu tiesu. Luters gala laika gaidās atgriezās agrīnajiem kristiešiem raksturīgo prieku, jo viņš atklāja, ka kristīgā cerība ir labāka cerība (Ebr 7:19), dzīva cerība (1Pēt 1:3), tāpēc svēta cerība (Tit 2:13).

Nav grūti saprast dedzīgās ilgas pēc atbrīvošanas Kristū, kuras reformators izjuta savā ticības ceļojumā. Jo vecāks Luters kļuva, jo izteiktākas bija viņa gaidas. Kristus atgriešanās apsolījums viņam šķita kā patīkama un priekpilna svētruna. Ja šāda diena nepienāktu, reformators nebūtu vēlējies piedzimt. Tāpēc ir saprotams, kāpēc savas

dzīves cīņu un pārbaudījumu laikā viņš Dievam lūdza tikai vienu: “Tu apsoliji dienu, kad mūs atpestīsi no visa ļaunā. Lai nāk šī diena, lai beidzas mūsu ciešanas!” (*Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition, 466. lpp.*)

Būt, bet nebūt

Luters uzskatīja, ka kristieša dzīve šajā pasaulē ir ļoti saspringta un pakļauta dažādiem spiedieniem. Kristietis vienlaikus it kā ir, bet tajā pašā laikā nav. Kristiešiem jau ir pestīšana ticībā, bet viņi to vēl nevar saskatīt. Kristieši jau ir taisni Dieva priekšā, bet tie dzīvo fragmentārā, no Dieva atsvešinātā pasaulē. Apsverot bībelisko “jau” un “vēl nē” principu, varam saprast Luteru dedzību un ilgas, gaidot Kristus atgriešanos. Jo mēs jūtamies droši par pestīšanas dāvanu, kas balstīta ticībā Dievam; un, kamēr vien būsim ar Dievu, dedzīgi ilgosimies pēc dienas, kad personīgā pestīšana izvērsīsies par visas radības pestīšanu. Luters lūdza: “Mīļais Kungs Dievs, palīdzi, lai Tavas svētās nākotnes svētitā diena pienāktu jau drīz.” (*Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition, Tischreden, 5. sēj., 5777. lpp.*)

Laika zīmes - “patīkama un priekpilna svētruna”

Reformatoram kļūstot vecākam, cerība par Kristus atgriešanos kļuva aizvien izteiktāka, jo, saskaroties ar cilvēci un šo pasauli, viņš bieži vien jutās bezpalīdzīgs. Viņš atskārta, ka ne prinči, ne pāvests nespēj atrisināt cilvēces problēmas: “Pasaule ir velna bērns (..), neviens tai nevar palīdzēt vai to pamācīt.” Un: “Tai nespēs līdzēt nedz sludināšana, nedz kliegšana, nedz nosodīšana, nedz draudi vai lūgšanās. Tā ir velna taverna, to iezīmē ačgārnīgie desmit baušļi, un tāpēc tā ir un paliek zagļu midzenis.”

Kristiešiem var palīdzēt vienīgi Kristus otrā atnākšana, jo tiem jādzīvo šajā pasaulē kopā ar “neskaitāmiem velniem”. Pāvests un imperators cer un tic politikai, un cilvēki viņus uzskata par saviem “glābējiem”. Bet M. Luters stingri brīdināja un piekodināja gaidīt “patieso Glābēju”, kurš ir apsolijs noteikti atgriezties.

Kristus, lai stiprinātu savu draudzi gaidīšanas laikā, norādīja uz laika zīmēm, tostarp dabas katastrofām un kariem. Luteram skaidrākās zīmes šķita tā laika lielās briesmas, kas ir aktuālas arī šodien: ticības mazināšanās kristīgajā pasaulē, kā arī islāma un kristietības konflikta saasināšanās. Luters ar bažām vēroja pāvesta vadītās draudzes atsvešināšanos no evaņģēlija, kā arī islāma ticības straujo uzplaukumu, kas pārplūdināja Dienvidaustrumeiropu, un 1529. gadā pat sasniedza Vīnes pievarti. Bet viņš reformācijas sekotāju nepateicībā par tiem dāvāto gaismu skaidri saskatīja

arī tuvās tiesas pazīmi: “Es vēlos pravietot virs Vācijas, nevis no zvaigznēm, bet no teoloģijas es tai pasludinu Dieva dusmas (..). Vienkārši lūgsim un nenicināsim Dievu un Viņa vārdu.” (*Martin Luther, Luthers Schriften: Weimar Edition, Tischreden*, 5. sēj., 371 l. lpp.)

Pamatojoties uz Luteru secinājumiem, visas zīmes ir kā iedrošinājums ticīgajiem un brīdinājums un tiesa neticīgajiem. Neticīgajiem aizvien ir “žēlastība” par to nesatraukties, bet ticīgie šajās zīmēs saskata “Dieva dusmas”, no kurām tiem nav jābaidās, jo Dievs pasargās savus ļaudis.

Reformators nevēlējās strīdēties par to, cik zīmju jau ir piepildījušās, viņš bija pārliecināts, ka lielākā daļa zīmju jau ir bijušas, un tāpēc kristiešiem, par spīti katastrofām un briesmām, būtu jāpriecājas. Šāds prieks parasti raksturīgs patiesajiem Bībeles tulkotājiem un pētniekiem, jo “zvaigžņu vērotāji un pareģi” (Luters droši vien šeit runāja par astrologiem un ezotērikiem) runā tikai par katastrofām. Vienīgi kristieši izprot norādi: “Kad tas sāk piepildīties, tad stiprinieties un celiet uz augšu savas galvas, jo jūsu pestīšana tuvojas.” (Lk 21:28) Kristus atgriešanās jāgaida ar kristīgo cerību, nevis sekulārām prātulām.

M. Luters uzskatīja, ka kristiešiem šodien ir jāpaciešas un “jādzēr no rūgtā kausa”, bet pēc tam nāks “saldā atlīdzība”. Tāpēc Kristus tagad aicina savu ģimeni celties un priecāties. Pat ja lielākā daļa evaņģēlija sludināšanu neuztvers īpaši atsaucīgi, atradīsies tā nelielā saujiņa, kas to sapratīs, lūgs un strādās ar Kristus atnākšanas cerību, jo, kā atzina Luters: “Ziema ir bijusi gara, tagad laiks uzplaukt skaistai vasarai, un šī vasara nekad nebeigsies.” (*Martin Luther, Luthers Schriften*, 34./II sēj., 48 l. lpp.)

Jautājumi pārdomām:

Kā Mārtiņš Luters uztvēra cilvēku centienus iegūt pestīšanu? Salīdziniet viņa izpratni ar pestīšanas izpratni mūsdienās.

Kāda loma M. Luteru ticībā bija Kristus otrajai atnākšanai?

Cik lielā mērā M. Luteru laika gala notikumu gaidas atšķīrās no viduslaiku cilvēku uzskatiem?

Ko jums jūsu dzīvē nozīmē cerība uz Kristus otro atnākšanu?

Pestīšanas garantija

Autore: Elena Vaita

Ļaujiet žēlastībai izmainīt jūsu gribu un rīcību

Es izteikšos skaidri un nepārprotami: mēs kā cilvēki paši saviem spēkiem nevaram nedz mainīt, nedz ietekmēt savu stāvokli Dieva priekšā vai Viņa dāvanu mums. Ja ar ticību un darbiem kāds varētu nopirkt pestīšanas dāvanu, tad Radītājs šim radījumam būtu parādā.

Šī ir iespēja nepatiesību pieņemt kā patiesību. Cilvēks, kurš uzskata, ka var kaut kādā veidā nopelnīt glābšanu, ir tādā pašā stāvoklī kā katolis, kurš izpērk savus grēkus. Tad glābšana daļēji kļūst par parādu, ko var izpirkt vai nopelnīt ar algu. Ja cilvēks ar saviem labajiem darbiem nespēj nopelnīt pestīšanu, to noteikti var pilnībā iegūt vienīgi caur žēlastību, ko tas kā grēcinieks saņem, jo tic Jēzum. Tā ir dāvana, kas dota pilnībā bez maksas. Taisnošana ticībā ir pāri cīņām. Visas cīņas beidzas, tiklīdz cilvēkam kļūst skaidrs, ka kritušā cilvēka nopelni ar labajiem darbiem nekad nespēs sagādāt viņam mūžīgo dzīvību.

Vienīgi žēlastībā

Man sniegtā Dieva gaisma šo svarīgo jautājumu nostāda augstāk par jebko citu. Taisnošana notiek vienīgi žēlastībā, to nevar nopelnīt ne ar kādiem kritušā cilvēka darbiem. Šis jautājums man ir nepārprotami izskaidrots: ja bagātajam ir nauda un īpašumi un viņš to visu dāsni ziedo Kungam, šo nelaimīgo personu pārņem maldīga iedoma, ka šādā veidā tas ir nopelnījis Dieva labvēlību un ka Kungam ir pienākums viņu par to atalgot ar īpašu labvēlību.

Līdz šim šis jautājums ir pārāk maz skaidrots. Kungs uz laiku ir uzticējies cilvēkiem savas dāvanas, un tas nozīmē, ka cilvēku pienākums ir tās Viņam atdot, kad tas tiek

prasīts un norādīts. Dievs ir devis cilvēkiem saprātu, apveltījis ar veselību un spēju iegūt pasaulīgu mantu un vērtības. Viņš parāda savu dievišķo varu ar spēju pavairot šīs bagātības. Tie ir Viņa augli no Viņa dārza. Viņš ir devis sauli, mākoņus un lietu, kas ļauj augiem zaļot.

Jūs kā Dieva algoti kalpi ievācat Viņa ražu un taupīgi to varat izmantot savām vajadzībām, kā arī to pārvaldīt, līdz saņemsit Dieva aicinājumu to lietot. Varat kopā ar Dāvidu sacīt: "Jo kas es esmu, un kas ir mana tauta, ka mēs paši labprātīgi spētu dot tādus ziedojumus? Bet viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!" (1 L 29:14) Tāpēc cilvēka nopelns nevar būt atdot Kungam to, kas Viņam jau pieder, jo tas vienmēr ir bijis Viņa īpašums un Viņš to var izmantot, kā vēlas un uzskata par pareizu.

Zaudēta Dieva labvēlība

Cilvēki pretestības un zaimošanas dēļ zaudēja Dieva labvēlību, bet ne savas tiesības, jo cilvēku vienīgā vērtība bija tā, ka tie bija ieguldīti Dieva mīļajā Dēlā. Mums tas ir pareizi jāizprot. Cilvēks zaudēja privilēģijas, kuras Dievs savā lielajā žēlastībā viņam pasniedza kā dāvanu, kā dārgumu, ko izmantot Viņa mērķu un slavas īstenošanai, lai tie kļūtu par svētībām visām Viņa būtnēm. Brīdī, kad Dieva darbaļaudis atteicās paklausīt Dieva valstības likumiem, tie kļuva neuzticīgi Dieva valdībai, līdz ar to arī Dieva labvēlības svētību necienīgi.

Šāds bija cilvēces stāvoklis pēc tam, kad cilvēks nolēma grēkot, tā nošķirot sevi no Dieva. Cilvēkam vairs nepienācās pat gaiss, ko elpot, saules stars vai ēdiens. Cilvēks netika pilnībā iznīcināts tikai tāpēc, ka Dievs to tik ļoti mīlēja, ka atdeva savu mīļoto Dēlu, lai Viņš izciestu sodu par cilvēku izdarītajiem pārkāpumiem. Kristus kļuva par cilvēku drošības garantu un aizstājēju, lai cilvēkiem caur neatmaksājamu žēlastību tiktu noteikta vēl viena tiesa – otrā iespēja – un Ādama un levas pieredze būtu kā brīdinājums – nepārkāpt Dieva likumus. Tik ilgi, kamēr cilvēks bauda Dieva svētības – saules gaismu un pārtiku –, cilvēkam pateicībā jānoliec galva Dieva priekšā un jāatzīst, ka viss, kas mums ir, nāk no Dieva. Viss, ko atdodam Viņam atpakaļ, jau sākotnēji ir Viņam piederējis.

Cilvēks pārkāpa Dieva likumu, tomēr caur Pestītāju jau uz cita pamata saņēma jaunus apsolījumus. Visām svētībām jānāk caur Starpmieku. Tagad ikviens cilvēks ir nodots Kristus rokās un viss, kas mums pieder – nauda, īpašums, vara, fiziskais spēks vai intelektuālās spējas – šajā dzīvē, kā arī svētītajā nākamības dzīvē, mums tiek uzticēts glabāšanai kā Dieva bagātības, kas uzticami un godīgi jāizmanto cilvēces labā. Katra dāvana ir krusta apzīmogota, un tajā saskatāms Jēzus Kristus attēls. Viss nāk no Dieva. Sākot no vismazākās labvēlības līdz pat lielākajām svētībām, viss izplūst

no viena Kanāla – pārcilvēciskā starpnieka, kas slacīts ar nenovērtējamām Dieva Dēla asinīm.

Neviens nespēj Dievam iedot kaut ko, kas jau Viņam nepiederētu. Vienmēr atcerieties: “Viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!” (1L 29:14). Kur vien mēs esam, ļaudīm nepieciešams sacīt: mums nekā nav, neko vērtīgu nespējam piedāvāt darbā vai ticībā, kas jau nebūtu iepriekš saņemts no Dieva. Jebkurā brīdī Viņš tam var uzlikt savu roku un pieprasīt to atpakaļ, sacīdams: es tev uzticēju šīs dāvanas, svētības un labvēlību, nevis lai tu sevi padarītu bagātu, bet lai gudri izmantotu pasaulei par svētību.

Viss nāk no Dieva

Visa radība pieder Dievam. Kungs būtu varējis atstāt cilvēku novārtā un apturēt tā elpu. Viss, kas cilvēks ir un kas viņam pieder, patiesībā ir Dieva īpašums. Visa pasaule pieder Dievam. Cilvēka mājas, personīgie sasniegumi, viss, kas ir izcils vai vērtīgs, ir Dieva dots. Tās visas ir Viņa dāvanas, kas mums Viņam jāatdod, palīdzot apstrādāt cilvēku sirds augšni. Cilvēks uz Dieva altāra var nolikt visdāsnākos ziedojumus, un apkārtējie viņu slavinās un uzteiks. Bet par ko? “Viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!” (1L 29:14) Neviena cilvēka paveiktais darbs vai rīcība nespēj nopelnīt Dieva mīlestību, bet dvēselē mītošā Dieva mīlestība mudinās cilvēku darīt to, ko Dievs gaida, un viņš to darīs ar prieku. Tā cilvēks ir izpildījis savu pienākumu.

Debesu eņģeļi, kas nekad nav krituši, nepārtraukti pilda Dieva gribu. Par visu, ko tie veic, nesot žēlastības vēsti pasaulei, sargājot, vadot un pildot citus Dieva uzdevumus gadsimtu gaitā gan taisno, gan kritušo labā, viņi no sirds var teikt: “Viss ir no Tevis, un no Tavas rokas mēs Tev dodam!” Kaut cilvēki spētu ieraudzīt Dieva eņģeļu darba atspīdumu! Pat visbagātākā iztēle nespēj iedomāties Dieva eņģeļu bagātīgo un vareno kalpošanu un konfliktus, kuros tie iesaistās cilvēku labā, lai sargātu, vadītu, uzvarētu un izrautu tos no sātana nagiem. Cik ļoti mainītos cilvēku uzvedība un reliģiskais sentiments! Pārdabisks spēks pārdabiskiem darbiem

Daudziem neizdodas kļūt par veiksmīgiem cilvēkiem, jo tie dzīvo ar pārliecību, ka Dievs uz viņiem palaujas un ka viņiem ir tiesības Dievam norādīt, ko viņiem darīt, nevis otrādi. Tie noraida pārdabisko spēku un nespēj izpildīt pārdabisko darbu. Tie nepārtraukti palaujas vienīgi uz saviem un savu līdzcilvēku spēkiem. Viņiem piemīt ļoti šaura domāšana, un tie vienmēr par visu spriež un visus tiesā no sava ierobežotā cilvēciskās izpratnes aspekta. Viņiem nepieciešama pacelšana, jo viņi nesaņem spēku no augšas. Dievs mums dod ķermeni, prāta spējas, laiku un iespējas, kurās darboties. Viņš prasa, lai viss tiktu izmantots. Apvienojoties cilvēcībai un dievišķa-

jiem spēkiem, iespējams paveikt darbu, kas būs tik izturīgs kā mūžība. Cilvēki smagi vilsies, ja uzskatīs, ka Dievs ir kļūdījies attiecībā uz viņiem, un pārņems visu tikai savās rokās.

“Jo no žēlastības jūs esat pestīti ticībā, un tas nav no jums, tā ir Dieva dāvana” (Ef 2:8) Šī patiesība jums atklāsies, ja savus prātus nenoslēgsit no gaismas stariem. Mūžīgā dzīvība ir nebeidzama dāvana. Tas nozīmē, ka mēs to nevaram nopelnīt, jo tā ir mūžīga un nekad nebeidzas. Tai noteikti jābūt dāvanai. Tā kā dāvana ir jāsaņem ticībā un pateībā un jāpienes mūžīga slava Dievam. Droša ticība nevienu nenovēdīs fanātismā, kā arī nepārvērtīs mūžīgu ciešanu pārņemtā kalpā. Sātana sugstējošā vara savaldzina cilvēkus raudzīties uz sevi, nevis uz Jēzu. Kristus taisnīgumam ir jāiet mums pa priekšu, jo tikai tā mēs iegūsim Dieva varenības balvu. Ja pildīsim Dieva gribu, varēsim saņemt lielas svētības kā Dieva dāvanas. Bet tas nenotiks mūsu nopelnu dēļ, jo tiem nav nekādas vērtības. Dariet Kristus darbu, un jūs pagodināsīt Dievu. Mēs kļūsim par uzvarētājiem caur Viņu, kas mūs tik ļoti mīl, ka ziedojis savu dzīvību mūsu dēļ, lai mums piederētu dzīvība un pestīšana Jēzū Kristū.

Šis raksts ir izvilkums no izdevuma “Ticība un darbi”(19.–28. lpp.). Septītās dienas adventisti tic, ka Elenai Vaitai (1827–1915) viņas ilgāk nekā 70 gadus garajā kalpošanā piemita bībeliskā pravieša gara dāvana.

Jautājumi pārdomām:

Kāda ir ticības un darbu saikne ar dievišķo žēlastību un pestīšanu?

Kā mēs varam iegūt pārliecību par pestīšanu?

Ko mēs varam pienest Dievam, un kā pieņemt Viņa žēlastības aicinājumu? Ko mēs varam darīt Dieva labā, kad esam apņēmušies sekot Viņa žēlastībai?



Patiesība par Dievu

Autori: Gerijs Vāgners un Dīna Barteļe-Vāgnere



“Laiks vakara svētbīdīm! Paņemiet savas Bībeles,” sauca tētis.

Laks, Tesa un Džeiks paņēma katrs savu Bībeli un nodevās lūgšanai, pēc kuras tētis jautāja: “Vai zinājat, ka bija laiks, kad cilvēkiem mājās nebija Bībeles?”

“Vai viņiem nebija naudas, par ko to nopirkt?” jautāja Džeiks.

“Bībele un citas grāmatas tolaik bija ļoti dārgas, jo tās pārrakstīja ar roku,” paskaidroja mamma. “Tolaik Bībele bija pieejama tikai latīņu valodā, taču lielākā daļa cilvēku neprata lasīt latīniski.”

“Kā tad viņi uzzināja par Jēzu?” Tesa brīnījās.

“Mācītājs dievkalpojums stāstīja dažādus Bībeles stāstus,” tētis atbildēja. “Problēma bija, ka daži cilvēki uzskatīja, ka Dievs ir dusmīgs un vēlas cilvēkus sāpināt. Lak, lūdzu, izlasi mums Psalmu 11:8.”

Laks lasīja: “Tas Kungs ir taisns, Viņš mīl taisnību.”

“Šis pants atklāj, ka Dievs vienmēr ir taisns – Viņš nekad nedomā, nedara un nesaka neko, kas būtu nepareizs,” tētis paskaidroja.

“Sātans Ēdenes dārzā levai meloja, un viņa tam noticēja,” Džeiks sacīja. “Viņa neuzticējās tam, ko teica Dievs.”

Tētis pastāstīja, ka Dievs vēlējās būt kopā ar saviem draugiem šajā pasaulē, bet, cilvēku skaitam pasaulē pieaugot, daži cilvēki sāka izplatīt sātana stāstīto par Dievu – ka Viņš ir dusmīgs un nemīl cilvēkus.

“Arī kāds mazs zēns Vācijā, vārdā Mārtiņš Luters, kurš bija dzirdējis stāstu par dusmīgo Dievu, bija pārliecināts, ka Dievs dusmojas arī uz viņu. Tāpēc viņš centās dzīvot nevainojamu dzīvi,” mamma turpināja. “Viņš mācījās latīņu

valodu un studēja, lai kļūtu par advokātu. Kādu dienu, baisa negaisa laikā, Mārtiņš Luters sev apsolīja, ka turpmāk strādās Dieva labā. Viņš kļuva par mācītāju un aizvien vairāk laika veltīja Bībeles studēšanai, tomēr tas Mārtiņu nedarīja laimīgu, jo viņš joprojām ticēja, ka viņam jādzīvo nevainojama dzīve. Jo vairāk Mārtiņš centās, jo nelaimīgāks jutās.”

“Kāpēc Mārtiņš jutās nelaimīgs, ja viņš mīlēja Jēzu?” vaicāja Tesa.

“Mēs par to parunāsim rīt, vakara svētbrīža laikā,” tētis apsolīja.

Bībeles pants:

“Visi šie raksti ir Dieva iedvesti un ir noderīgi mācībai, vainas pierādīšanai, labošanai, audzināšanai taisnībā.” (2Tim 3:16)

Aktivitāte:

Kādus tēlus tu redzi, kad iedomāties Dievu? Uzzīmē Dievu un parādi šo zīmējumu citiem ģimenes locekļiem.

Jautājums pārdomām:

Ja tev nebūtu Bībeles, kā tu atcerētos to, ko Dievs vēlas, lai tu par Viņu zinātu?

SVĒTDIENA

Dieva glābšanas plāns



Laks ar nepacietību gaidīja ikvakara ģimenes svētbriidi. Viņš vēlējās uzzināt, kas tālāk notika ar Mārtiņu Luteru.

Tesa pielūdza, un tētis atgādināja, ka grēka cēlonis ir nepaklausība un grēks mūs šķir no Dieva. Viņš ģimenei atgādināja, ka sātans vēlas, lai cilvēki no Dieva baidītos un ticētu, ka Viņš tos nemīl. Arī Mārtiņš Luters tam ticēja, tāpēc centās dzīvot nevainojamu dzīvi saviem spēkiem.

“Kādu dienu Mārtiņš Vēstulē romiešiem izlasīja vārdus, kas mainīja viņa dzīvi,” tētis turpināja stāstīt. “Izlasīsim Romiešiem 1:16, 17:

“Es nekaunos Kristus evaņģēlija dēļ: tas ir Dieva spēks par pestīšanu ikvienam, kas tic (...). Jo tajā atklājas Dieva taisnība no ticības uz ticību, kā rakstīts: no ticības taisnais dzīvos.”

“Vai “Kristus evaņģēlijs” ir stāsts par Jēzu un Jēzus dzīvi?” vaicāja Laks.

“Jā, tev taisnība,” iedrošināja tētis.

“Tad sanāk, ka Dievs izglābs cilvēkus, ja tie ticēs Jēzus dzīvesstāstam un tam, ka Jēzus nomira,” prātoja Laks. “Tikai es īsti nesaprotu, ko nozīmē “taisnais””.

““Taisnais” ir cilvēks, kuru Dievs ne par ko nevaino,” paskaidroja tētis. “Romiešiem 3:10 rakstīts, ka neviens cilvēks nav bez grēka. Dievs ir vienīgā taisnā persona. Mārtiņš saprata, ka Vēstules romiešiem 1. nodaļā rakstīts, ka Dievam ir plāns, kā izglābt cilvēkus no grēka. Jēzus nāve pie krusta bija daļa no šī plāna. Mums jātic, ka Viņš mūs izglābs.”

“Mārtiņš šo atziņu sāka līdzdalīt citiem cilvēkiem,” mamma turpināja. “Viņš pat sagatavoja sarakstu ar 95 tēzēm par šo tēmu un tad to pienagloja pie savas baznīcas, kas atradās Vācijas pilsētā Vitenbergā, durvīm. Tā arī citi uzzināja, ka Dievs vēlas, lai viņi uzticētos Viņa plānam.”

“Ap to pašu laiku vīrs, vārdā Johans Gūtenbergs izgudroja iespiedmašīnu, ar kuru varēja iespiest daudz vairāk Bībeļu,” papildināja tētis. “Zinātnieki sāka Bībeli tulkot angļu valodā. Drīz daudz vairāk cilvēku prata lasīt un varēja iegādāties paši savu Bībeli.”

Es katru dienu lasīšu Bībeli, nolēma Laks.

Bībeles pants:

“Tu, Kungs, esi taisns, un taisnas ir Tavas tiesas.” (Ps 119:137)

Aktivitāte:

Atrodi kartē Vitenbergas pilsētu Vācijā.

Izveido sarakstu, kāpēc tu vēlies citiem pastāstīt par Dievu.

Jautājums pārdomām:

Vai, tavuprāt, Mārtiņš Luters rīkojās drosmīgi, pienaglojot pie baznīcas durvīm savu tēžu sarakstu?

PIRMDIENA

Sniegties pēc Jēzus rokas

Laks kopā ar ģimeni atvēra šķūņa durvis un no tā nesa ārā dažādus darbarīkus. Naktī bija plosījusies vētra un aiz sevis atstājusi lielus postījumus. Tesa un Džeiks lasīja nolauztos koku zarus. Mamma palūdza Laku steigties palīgā tētim, kurš tobrīd pret mājas sienu mēģināja atbalstīt koka trepes. Viņš no mājas jumta gribēja novākt zarus, ko stiprās vēja brāzmas bija sapūtušas.

Tētis pa trepēm uzkāpa uz mājas jumta.

“Tu gan esi augstu!” pārsteigts iesaucās Laks.

Tētis ātri novāca uz jumta izmētātos zarus un, atgriezies pie trepēm, palūkojās lejā uz Laku, un sacīja: “Šīs trepes man atgādina mūsu sarunas ģimenes svētbrīžos.”

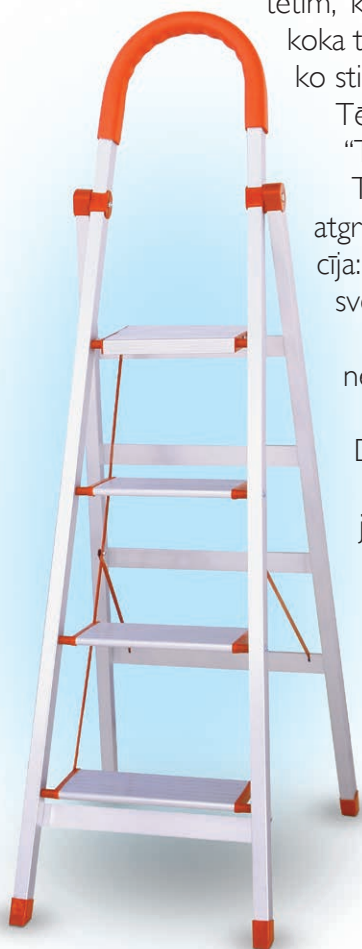
“Kāds sakars trepēm ar grēku un taisnīgumu?” nesaprata Laks.

“Aizskrien, lūdzu, un pasauc mammu, Tesu un Džeiku,” tētis palūdza.

Kad visi bija sanākuši, tētis sacīja: “Mēs studējām, kā grēks mūs nošķir no Dieva. Skatoties uz šīm trepēm, aizdomājos par Jēzu, Viņa nāvi un to, ko tas nozīmē mums. Pat ja tagad es izstieptu savas rokas, cik tālu vien varētu, mēs viens otru neaizsniegtu. Ādams un Ieva, grēkodami radīja plaisu starp sevi un Dievu.”

“Bet Dievs atsūtīja Jēzu, lai Viņš nomirtu par mūsu grēkiem. Vai tad tas neaizpildīja šo plaisu?” Tesa pārsteigta jautāja.

“Tieši tā,” atbildēja tētis. “Jēzus kļuva par



mūsu un Dieva starpnieku. Mammu, vai tu varētu uzkāpt pa trepēm līdz pusei?”

Kad mamma izpildīja tēta lūgumu, viņš turpināja: “Jēzus, nodzīvojot bezgrēcīgu dzīvi, nomirstot un atkal augšāmceļoties, aizpildīja starp mums un Dievu izveidojušos plaisu. Ja mēs ar mammu tagad izstieptu rokas, mēs varētu sadoties rokās. Lak, pakāpies uz zemākā pakāpiena un arī iedod mammai roku.”

Kad Laks un mamma bija sadevušies rokās, tētis turpināja: “Pieņemot Jēzu, mēs Viņam tuvojamies un izstiepjām pretī savas rokas. Viņš satver mūsu rokas, vienlaikus nepārraujot savu saikni ar Dievu. Viņš ir mūsu saikne ar Dievu.”

Bībeles pants:

“Jo ir viens Dievs, kā arī viens starpnieks starp Dievu un cilvēkiem – cilvēks Kristus Jēzus.” (1 Tim 2:5)

Aktivitāte:

Laks ar saviem vecākiem sadevās rokās, lai parādītu, kā Jēzus ir cilvēku un Dieva Starpnieks. Izdari to pašu kopā ar savas ģimenes locekļiem.

Jautājums pārdomām:

Kas notiktu, ja Jēzus neizstieptu savas rokas pretī mums un Dievam?

Nomazgāt netīrumus



Laks, Tesa un Džeiks strādāja ģimenes dārzā, kur tika audzēti gan skaisti ziedi, gan veselīgi dārzeņi. Tad viņi izdzirdēja, ka viņus sauc mamma, jo vēlas kaut ko parādīt.

Visi trīs bērni steidzīgi nomazgāja rokas un devās istabā pie mammas. Viņa stāvēja pie galda, uz kura bija novietotas divas vāzes ar baltiem ziediem.

“Kārtojot ziedus vāzēs, aizdomājos par mūsu ikvakara svētbrīžiem,” mamma sacīja. “Mēs runājam par to, kā Jēzus nāve mūs padara taisnus Dieva priekšā. Šie ziedi man atgādināja to, kas ar mums notiek pēc tam, kad esam taisnoti. Es vienā no vāzēm ūdenim pievienošu krāsvielu. Redzat, kā mainās ūdens krāsa?”

“Ūdens palika sarkans!” iesaucās Džeiks.

“Tieši tā,” atbildēja mamma. Sarkana ūdens simbolizē Jēzus asinis, bet baltais zieds – mūsu dzīves. Turpiniet vērot ziedus – redzēsim, kas notiks. Mēs zinām, ka Jēzus nomirstot izlēja savas asinis mūsu labā. Jēzus nāvi mēdz dēvēt arī par mūsu grēku izpirkšanu. Tas nozīmē, ka Jēzus asinis noskalo mūsu grēkus un padara mūs garīgi tīrus. Pirms mēs pieņemam Jēzu un Viņa nāvi, mūsu dzīves ir netīras – tāpat kā jūsu rokas, pirms tās nomazgājat.”

“Skat, baltās ziedlapiņas lēnām paliek sarkanas!” Laks priecīgi satraukts iesaucās.

“Baltās ziedlapiņas lēnām uzsūc sarkano krāsvielu,” paskaidroja mamma. “Tas pats notiek ar mūsu dzīvi, kad pieņemam Jēzu un sākam Viņam sekot. Mēs lēnām iz-

maināties gan savā attieksmē pret citiem, gan rīcībā. Ja palūgsim Viņam palīdzēt mums runāt un darīt tikai labu, mēs pārvarēsim visu sliktu, ko vēlamies darīt. Turklāt Jēzus dzīve ieplūst mūsu dzīvē – tāpat kā krāsviela balto ziedu pārvērta sarkanā.”

“Es mīlu Jēzu un vēlos mainīties,” sacīja Laks.

“Es arī!” piebalsoja Tesa.

Bībeles pants:

“Viņš bija ievainots mūsu pārkāpumu dēļ un mūsu grēku dēļ satriekts. Mūsu sods bija uzlikts viņam mums par atpestīšanu, ar viņa brūcēm mēs esam dziedināti.” (Jes 53:5)

Aktivitāte:

Jēzus asinis aizskalo mūsu grēkus un atjauno mūsu dzīvi. Kopā ar ģimeni atrodi un nodziedi kādu dziesmu, kas atspoguļotu šo patiesību.

Jautājums pārdomām:

Kā tu vari kļūt līdzīgs ziediem stāstā un ļaut Jēzum pārņemt tavu dzīvi?

Kurš cenšas pievērst tavu uzmanību?



Skolā stundas beidzās, un Laka jaunais draugs Saimons vēlējās kopā ar viņu paspēlēt videospēles. Laks negribēja lūgt vecākiem atļauju ciemoties pie Saimona, jo viņam šķita, ka viņš jau zina vecāku atbildi.

“Čau, mammu! Vai varu aiziet ciemos pie Saimona?” Laks ātri jautāja, ieradies mājās un nometis mugursomu koridorā. Kad Saimons

ielūdza Laku pie sevis spēlēt videospēles, Lakam bija kauns atzīties, ka viņam nav atļauts to darīt.

“Vai Saimona vecāki ir mājās?” vaicāja mamma. “Un ko jūs tur darīsit?”

Mamma uzdeva abus jautājumus, uz kuriem Laks visvairāk negribēja atbildēt.

“Es nezinu, vai viņa vecāki būs mājās,” Laks atzinās. “Saimons gribēja uzspēlēt videospēles.”

Saimons pievienojās Laka klasei pirms sešām nedēļām, un Laks viņu pusdienlaikā uzaicināja kopā sēdēt. Kopumā Saimons šķita jauks, taču dažas viņa sacītās lietas lika Lakam justies neērti.

“Es priecājos, ka tu centies palīdzēt Saimonam iejusties skolā,” mamma uzslavēja. “Ir ļoti svarīgi izturēties laipni pret katru cilvēku. Bet tu zini, ka tu nedrīksti spēlēt videospēles, kuras mēs ar tēti vispirms neesam redzējuši un atļāvuši.”

Mamma gaidīja Laka atbildi, un istabā iestājās klusums.

“Saimons mūsu klasē ir jauniņais, un viņam nav daudz draugu. Es negribu, lai viņš justos atstumts. Bet dažkārt tas, ko viņš saka vai dara, liek man justies neērti,” Laks atzina.

“Kad tu jūties neērti par kaut ko, ko esi redzējis vai dzirdējis, zini, ka tādā veidā Svētais Gars cenšas pievērst tavu uzmanību,” mamma sacīja. “Vai atceries, kad runājām, ka mums katru dienu jālūdz Jēzum uzņemties vadību pār mūsu dzīvi?”

“Jā, un es to lūdzu katru rītu,” Laks atbildēja.

“Jēzus atbild uz tavām lūgšanām, sūtot tev Svēto Garu,” mamma paskaidroja. “Svētā Gara uzdevums ir mums palīdzēt aizdomāties, vai tas, ko darām un sakām, ir pareizi vai nepareizi. Tu lūdzi, lai Jēzus kļūst par daļu no tavas dzīves. Svētais Gars vēlas tev palīdzēt pieņemt pareizus lēmumus. Arī citi pamanīs, ja tu tam ļausies.”

Mamma brīdi klusēja, tad pajautāja: “Kā tu plāno rīkoties tālāk?”

“Es laikam piezvanīšu Saimonam un pajautāšu, vai viņš negrib atnākt ciešos pie mums,” Laks atbildēja. “Es viņam piedāvāšu palīdzēt man pabeigt koka mājas būvi pagalmā!”

Bībeles pants:

“Jo visi, ko vada Dieva Gars, ir Dieva bērni.” (Rom 8:14)

Aktivitāte:

Ietinies segā un iedomājies, ka sega ir Svētais Gars. Kā tā liek tev justies?

Jautājums pārdomām:

Ja mēs Svēto Garu neredzam, kā varam zināt, ka Viņš ir kopā ar mums?

CETURTDIENA

Mana sirds priekā gaviļē



Laks aplūkoja pie durvīm noliktās sapakotās ceļasomas. Viņš jutās priecīgi satraukts, jo apzinājās, ka pēc pāris stundām satiks savus vecvecākus.

Ceļā Laks par viņiem domāja. Vectēvs vienmēr stāstīja interesantus stāstus, bet vecmāmiņa gatavoja bezgala gardu ēdienu. Domājot par vecvecākiem, Laku pārņēma siltas jūtas un viņš iesnauās.

“Miegamice!” Laks dzirdēja kādu sakām. “Vai tu gulēsi visu dienu?”

“Vectētiņ!” Laks iegavilējās. “Es laikam brauciena laikā iemigu.”

Laks vienā rokā paķēra savu somu, bet ar otru satvēra vectētiņa roku. Viņi kopā devās uz māju, un Laks gaisā sajuta svaigi ceptas maizes smaržu.

Pie vakariņu galda visi ģimenes locekļi dalījās ar to, kas šobrīd notiek katra dzīvē. Pēc maltītes pienāca laiks ikvakara svētbrīdim.

Iesākumā vectētiņš pielūdza, tad sacīja: “Šovakar es vēlētos, lai katrs nosauc vienu lietu, par kuru ir pateicīgs, un paskaidro, kāpēc. Džeik, sāksim ar tevi.”

Beidzot pienāca Laka kārta. Viņš sacīja: “Esmu pateicīgs, ka man ir tik laimīga ģimene. Dažu manu draugu ģimenēs visu laiku strīdas. Esmu pateicīgs, ka mūsu ģimenē tā nav.”

Palūkojies uz vectētiņu, Laks ievēroja, ka viņam acīs sariešas asaras.

“Tas, ko tu tikko pateici, man ļoti daudz nozīmē,” atzina vectētiņš. “Redzi, bija laiks, kad es biju ļoti ļauns un nesavaldīgs.”

Laks jutās šokēts. Vectētiņš nevarēja būt ļauns. Viņš bija viens no jaukākiem cilvēkiem, kādu Laks pazina.

“Tā ir taisnība. Agrāk, ļoti sen, vectētiņš mēdza ļoti daudz un ātri sadusmoties,” vecmāmiņa apstiprināja.

Vectētiņš atcerējās: “Vecmāmiņai ir taisnība. Es nevaldīju pār sevi un nekontrolēju dusmas. Tāds es biju, pirms savā sirdī pieņēmu Jēzu. Kad es Viņam izsūdzēju savus grēkus, lūdzu Viņu mani mainīt un savaldīt manas dusmas. Es katru dienu lūdzu, lai Jēzus man palīdzētu kontrolēt dusmu lēkmes. Dažkārt tas izdevās, un es Jēzum pateicos par palīdzību. Bet dažkārt es atkal ātri aizsvilos. Tad man no jauna bija jālūdz Dievam piedošana. Pamazām ar Dieva palīdzību es pilnībā iemācījos kontrolēt savas dusmas.”

“Neticami!” iesaucās Laks. “Mēs mācījāmies par tādiem Gara augļiem kā miers, laipnība, prieks un savaldība. Vectētiņ, man šķiet, ka tev ir Gara augļi!”

Vectētiņš iesmējās: “Jā, Lak. Pieņemot Jēzu un nožēlojot savus grēkus, Viņš pilnībā izmaina mūsu dzīves.”

Bībeles pants:

“Es jums piešķiršu jaunu sirdi un jaunu garu; Es izņemšu no jūsu krūtīm akmens sirdi un ielikšu jums miesas sirdi.” (Ech 36:26)

Aktivitāte:

Samaisiet traukā 4 ēdamkarotes baltā etiķa un vienu tējkaroti jonizētas sāls. Iemetiet tajā vairākas monētas un ļaujiet tām tur pāris minūšu mirkt. Pēc tam izņemiet un nosusiniet tās. Kas noticis ar monētām?

Jautājums pārdomām:

Ko tu ar Jēzus palīdzību vēlētos savā dzīvē mainīt?

PIEKTDIENA

Ko lai saku?

Ārā lija lietus, tāpēc plānotais sadraudzības pikniks bija jāpārceļ uz iekš-telpām.

Džounsa kungs, nostājies blakus Lakam, sacīja: “Esmu vilies, ka nevarējam doties uz parku. Tā ir lieliska vieta piknikam, kā arī liecināšanai citiem.”

“Vai jūs parkā atrodat cilvēkus, kuriem liecināt? Kā?” izbrīnīts jautāja Laks.

“Dažkārt es izvēlos cilvēku, kurš izskatās bēdīgs,” pastāstīja Džounsa kungs. “Es šim cilvēkam uzsmaidu un novēlu jauku dienu. Reizēm viņi vēlas parunāt par savas nomāktības iemesliem. Es uzklaušu un tad pajautāju, vai varu par viņiem aizlūgt. Tu tā vari darīt skolā. Esmu pārliecināts, ka skolā ir skolēni, kuri jūtas nomākti.”

“Esmu tādus pamanījis, bet nekad neesmu pārliecināts par to, ko viņiem sacīt,” Laks atzinās. “Es vēlētos saviem skolāsbiedriem pastāstīt par Jēzu, bet neprotu atrast īstos vārdus. Tas ir diezgan apkaunojoši.”

“Man ir tieši tas, kas tev vajadzīgs, un tu to pats vari izgatavot,” ierosināja Džounsa kungs. Viņš izvilka no kabatas nelielu grāmatiņu un iedeva to Lakam.

Grāmatiņai bija zaļi vāki, un tās lapas bija dažādās krāsās – melnā, sarkanā, baltā un dzeltenā, bet uz tām nekas nebija rakstīts. “Kā grāmata bez vārdiem var man palīdzēt atcerēties, ko teikt?” Laks bija neizpratnē.

“Krāsas tev palīdzēs,” Džounsa kungs paskaidroja. “Melnā krāsa atgādina, ka esam grēcinieki, kuri dara sliktas lietas. Tā izskatās mūsu dzīve, kad tajā valda grēks.”

Džounsa kungs pāršķīra lapu – tā bija sarkanā krāsā. “Sarkanā krāsa atgādina par Jēzus nāvi pie krusta un Viņa asins izliešanu mūsu labā.”

Nākamā lapa bija baltā krāsā. “Baltā krāsa nozīmē, ka mūsu grēki ir nomazgāti!” Laks priecīgi iesaucās.

“Un tad ir labākā daļa – dzeltenā krāsa atgādina par apsolījumu, ka mēs

varēsim ar Jēzu kopā pavadīt mūžību! Ko nozīmē zaļie vāki?" Džounsas kungs jautāja.

"Zaļā krāsa parasti nozīmē, ka kaut kas aug," Laks prātoja.

"Tieši tā," Džounsas kungs priecājās. "Pieņemot Jēzu, mēs augam jaunā dzīvē. Tas notiek, kad lasām Bībeli, stāstām cilvēkiem par Jēzu un pavadām laiku sadraudzībā ar citiem ticīgajiem.

Man šodien ir līdz krāsains papīrs. Vai tu pēc pusdienām vēlētos kopā ar mani izgatavot liecināšanas grāmatu?"

"Protams," Laks piekrita. "Ar nepacietību gaidu, kad to varēšu parādīt saviem skolasbiedriem!"

Bībeles pants:

"Un Viņš uz tiem saka: "Nāciet Man līdz, Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem."" (Mt 4:19)

Aktivitāte:

Izgatavo sev liecināšanas grāmatu. Tās veidošanai var izmantot krāsainu papīru, audumu vai filcu.

Tev būs nepieciešams:

Melns kvadrāts (6,35 x 7,62 cm)

Sarkans kvadrāts (6,35 x 7,62 cm)

Balts kvadrāts (6,35 x 7,62 cm)

Dzeltens kvadrāts (6,35 x 7,62 cm)

Zaļš taisnstūris (12,7 x 7,62 cm)

1. Saliec krāsainos kvadrātus citu uz cita šādā secībā: melns, sarkans, balts, dzeltens.

2. Apliec ap saliktajiem kvadrātiem zaļo taisnstūri tā, lai tas veidotu grāmatas vākus.

3. Ja izmanto papīra lapas, saskavo to grāmatas daļu, kas būs tās vidus. Ja izmanto audumu vai filcu, nošuj vīli gar grāmatas muguru, lai visi krāsainie kvadrāti turētos kopā ar zaļo vāku.

Jautājums pārdomām:

Kā tu varētu pārvarēt bailes vai kautrību rādīt šo krāsaino liecību grāmatu citiem?

OTRAIS SABATS

Labākais ģimenes salidojums

“Esmu ļoti satraukusies, tomēr priecīga! Nevaru mierīgi nosēdēt!” Tesa čaloja, slaucīdama grīdu. “Drīz ieradīsies tēvocis Džeks un tante Mērija. Es atkal satikšu Betu!”

Arī Laks priecājās. “Mēs ar Biliju un Semu atkal varēsim uzspēlēt bumbu,” viņš sacīja. “Tas būs ļoti jautri.”

Gaidot radu ierašanos, šķita, ka laiks stāv uz vietas. Beidzot viņi pagalmā izdzirdēja mašīnas taures skaņu.

Tesa atvēra durvis tieši brīdī, kad tēvocis Džeks grasījās piekļaut. “Mēs domājam, ka jūs nekad neatbrauksit!” Tesa paziņoja.

Visi iekārtojās viesistabā, un mamma pasniedza atdzesētu limonādi. Pēc brīža viņa pajautāja, vai kāds vēlas vēl.

“Es labprāt vēl padzeršos. Šodien mums bija garš brauciens, un šī vēsā limonāde ir ļoti garda,” sacīja tēvocis Džeks. “Ģimenes salidojuma dēļ ir vērts mērot garo ceļu.”

“Es vēlētos, kaut jūs šeit paliktu uz visiem laikiem,” nopūtās Laks.

“Tas gan būtu jauki,” atzina tante Mērija.

Laks, uz brīdi aizdomājies, paziņoja: “Kādu dienu mums būs ģimenes salidojums, kas nekad nebeigsies.”

“Tieši tā,” tētis piekrita. “Es to ļoti gaidu!” Arī visi pārējie māja ar galvām, tā parādot savu piekrišanu.



“Jums vajadzēja redzēt, kā Laks ar Tesu uzvedās, pirms jūs ieradāties,” mamma stāstīja. “Viņi ik pēc dažām minūtēm skrēja pie loga, lai redzētu, vai jau neesat atbraukuši. Tas bija labs atgādinājums, kā mums vajadzētu gaidīt Jēzus otro atnākšanu.”

“Mēs sākam gatavoties jau iepriekš, ne tikai šodien. Mamma visu nedēļu gatavo dažādus ēdienus un tīra māju. Viņa teica, ka vēlas, lai tad, kad ierodāties, viss būtu gatavs,” Tesa teica.

“Tas man atgādina par kādu Bībeles tekstu, kuru šonedēļ izlasīju,” tēvocis Džeks teica, atverot Bībeli: “Tas ir 1. Korintiešu 16:13, un tur rakstīts: “Esiet modri, stāviet ticībā, turieties kā vīri, esiet stipri!””

Turpmāko dienu laikā bērni kopā spēlējās, devās pārgājienos, lūdza un studēja Bībeli. Ģimenes kopīgi dziedāja dažādas dziesmas. Viņi kopā devās piknikā pie ezera un peldējās. Ģimenes salidojums beidzās pārāk ātri.

Kad mantas bija sakravātas mašīnā, Tesa nespēja novaldīt asaras: “Mums kopā bija tik jautri! Es vēlētos, kaut jums nebūtu jābrauc!”

Tēvocis Džeks viņu apskāva un sacīja: “Arī mums ir skumji, bet mēs atkal drīz tiksīmes. Ja tā nenotiek, atceries vērot un būt modrai. Mēs visi vēlamies būt gatavi brīdim, kad atnāks Jēzus. Tad kopā ar Jēzu sāksies labākais ģimenes salidojums, kurš nekad nebeigsies.”

Bībeles pants:

“Tad, kad Augstais Gans parādīsies, jūs saņemsit nevīstošo godības vainagu.” (1 Pēt 5:4)

Aktivitāte:

Uzzīmē attēlu, kurā redzami tie ģimenes locekļi, kurus tu vēlētos satikt savas ģimenes salidojumā. Vai visi šie cilvēki pazīst Jēzu un zina, ka Viņš drīz atgriezīsies? Ja tā nav, noteikti uzaicini viņus pievienoties arī tam lielajam salidojumam.

Jautājums pārdomām:

Vai tevi kādreiz pārņem šaubas un tu sāc domāt, ka Jēzus nekad neatgriezīsies, lai mūs vestu uz debesu mājām? Ko tu vari darīt, lai nezaudētu sajūsmu un prieku par Jēzus otro atnākšanu?